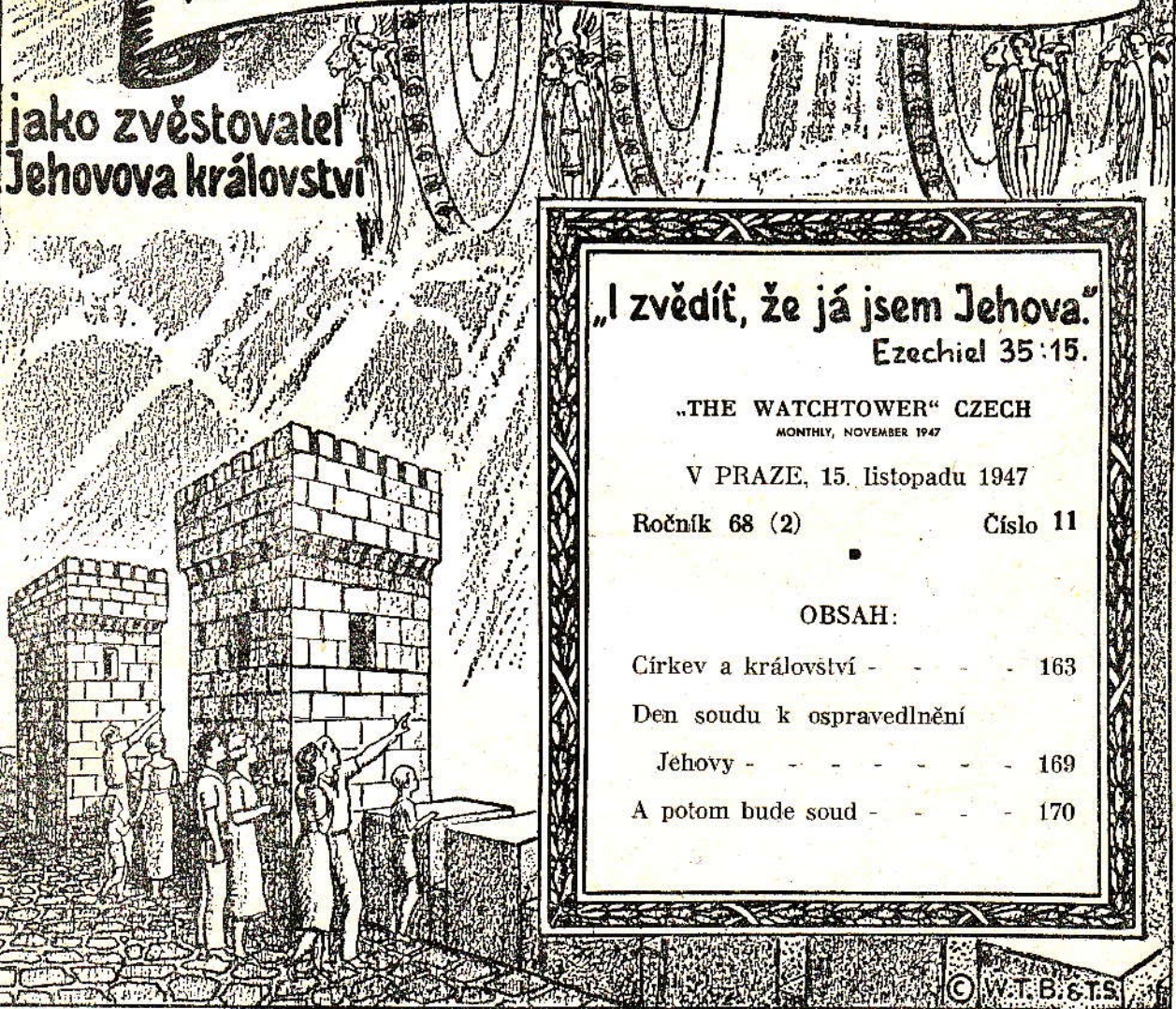

STRAŽNÁ VĚŽ

jako zvěstovatel
Jehovova království

„I zvědít, že já jsem Jehova.“
Ezechiel 35:15.

„THE WATCHTOWER“ CZECH
MONTHLY, NOVEMBER 1947

V PRAZE, 15. listopadu 1947

Ročník 68 (2)

Číslo 11

OBSAH:

Církev a království - - - - - 163

Den soudu k ospravedlnění

Jehovy - - - - - 169

A potom bude soud - - - - - 170

© W.T.B.&T.S.

„VY MI SVĚDKOVÉ JSTE, PRAVÍ JEHOVA, ŽE JÁ BŮH JSEM.“ Izaiáš 43:12

STRÁŽNÁ VĚŽ

Vydává jednou za měsíc: WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

Hlavní kancelář: 117 Adams Street-Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Úředníci: N. H. Knorr, president, Grant Suiter, tajemník

Odbočka v Československu: Suchdol u Prahy, Kamýcká č. 684

„Synové pak tvoji všichni vyučováni budou od Jehovy, a hojnost pokoje budou mít synové tvoji.“ — Izaiáš 54:13.

PÍSMO SVATÉ JASNĚ UČÍ:

JEHOVA je jediný pravý Bůh, jenž je od věčnosti do věčnosti. Je stvořitelem nebe i země a dárce života svých tvorů. Slovo neboli Logos byl počátkem jeho stvoření a zastupujícím dílovedoucím při stvoření všech ostatních věcí. Lucifer se vzbouřil proti Jehovovi a vyvolal tak spornou otázku jeho universální svrchovanosti.

BŮH stvořil zemi pro člověka a dokonalého člověka pro zem a dosadil jej na ni. Člověk poddal se nevěrnému Luciferovi neboli satanovi, přestoupil vědomě zákon Boží a byl odsouzen k smrti. Následkem Adamova hříchu jsou všichni lidé zrozeni jako hříšníci a bez práva na život.

LOGOS stal se člověkem. Tento člověk Ježíš vytrpěl smrt, aby opatřil výkupné pro poslušné lidi. Bůh vzkřísil Krista Ježíše k božskému stupni života a vyvýšil jej do nebe nade všechny ostatní tvory, přičemž ho veškerou mocí a autoritou jakožto hlavu nové hlavní organizace Boží.

JEHOVOVA HLAVNÍ ORGANISACE je teokracií, zvanou Sion. Kristus Ježíš je jejím nejvyšším úředníkem a spravedlivým králem nového světa. Věrní pomazaní následovníci Krista Ježíše jsou dětmi Siona, údy Jehovovy organizace. Jsou jeho svědky, jejichž povinností a předností jest vydávati svědectví pro svrchovanost Jehovovu a zvěstovati jeho záměr s lidstvem, jak je tento vyjádřen v bibli.

STARÝ SVĚT čili satanovo nepřerušované panství dospělo v roce 1914 ke svému konci a Ježíš Kristus byl Jehovou

Tento časopis vychází též v četných jiných jazycích.

dosazen na trůn. Svrhl satana s nebe a nyní pokračuje v ospravedlnění jména Božího zřízováním „nové země“

OSVOBOZENÍ a požehnání lidstva může přijíti jedině Jehovovým královstvím pod Kristem, jež nyní započalo. Příštím velkým aktem Páně je zničení satanovy organizace a úplné zavedení spravedlnosti na zemi. Pod panstvím tohoto království splní lidé dobré vůle, kteří přežijí Armageddon, božský příkaz naplní zemi spravedlivým pokolením, a mrtví v hrobech budou vzkříšeni, aby se jim dostalo příležitosti nabytí života na zemi.

POSILNÍ STRÁŽNÉ VEŽE. Strážná Věž se vydává, aby dopomohla lidem poznati Jehovu Boha a jeho předsevzetí vyjádřená v bibli. Uveřejňuje biblická poučení, jež jsou obzvláště určena k užítku svědků Jehovových a všech lidí dobré vůle. Zavádí soustavné biblické studium pro své čtenáře. Společnost Strážná Věž vydává i jiné spisy jako pomůcky pro takovéto studium.

Strážná Věž přidržuje se přesně bible jako autority svých výkladů. Je naprosto nezávislá a oddělena od veškerého náboženství, ode všech stran a sekt anebo jiných světských organizací. Zastává se plně a nesmlouvavě Jehovova království pod Kristem, jeho milovaným králem. Časopis není dogmatický, nýbrž naopak vybízí čtenáře, aby pečlivě a kriticky zkoumali jeho obsah ve světle Písma. Nepouští se do rozepří a v jeho sloupcích není místa pro rozebírání osobních záležitostí.

STUDIUM „STRÁŽNÉ VEŽE“:

V týdnu po 21. prosinci:	Církev a království - - - - -	odst. 1-20
V týdnu po 28. prosinci:	Církev a království - - - - -	odst. 21-42
V týdnu po 4. lednu:	A potom bude soud - - - - -	odst. 1-19
V týdnu po 11. lednu:	A potom bude soud - - - - -	odst. 20-39

Chvalte Jehovu všickni národové! Velebte ho všickni lidé!

(Žalm 117:1)

Upřímní čtenáři Strážné Věže zajisté pochopili, že Jehova Bůh svůj dar nekonečného života ve svém novém světě spravedlnosti uchystal pro všechny ty, kteří jsou ochotni jeho ctít a jemu sloužit. Vědí též, že Bůh nechce být ctěn náboženskými obřady v domech rukou udělaných. Kristus Ježíš sloužil Bohu a oslavoval jeho svaté jméno tím, že oznamoval pravdu o jeho předsevzetí kázáním evangelia při každé příležitosti a na kterémkoliv místě, neustále.

Chceš i Ty, milý čtenáři, po způsobu apoštolů šířit radostné poselství o Božím království mezi lidmi dobré vůle? Mluv s nimi o novém světě života a radosti a podepři své osobní poselství tím, že jim doručíš brožurku „Veselle se národové“. Dodáme Ti 10 výtisků za Kčs 35.—. Velmi nás potěší, jestliže nám koncem prosince lístkem oznámíš, kolik brožur jsi rozšířil a kolik času (hodin) jsi věnoval zvěstování evangelia.

Objednej u:

WATCH TOWER, SUCHDOL U PRAHY, KAMÝCKÁ č. 684.

»Blahoslavení mrtví, kteří v Pánu umírají«

Ve čtvrtek dne 25. září 1947 o šesté hodině ranní skončil Charles A. Wise ve věku 84 let své životní dílo na zemi, zemřev v brooklynské nemocnici nedaleko brooklynského domova Bethel. Byl pokřtěn jako svědek Jehovův dne 18. března 1890 a byl jedním z oněch 200 „služebníků evangelia“, kteří 3. dubna uvedeného roku byli účastni památné večeře v Allegheny v Pensylvanii. Dne 4. ledna 1919 byl zvolen vicepresidentem Watch Tower Bible and Tract Society a v této funkci byl činným do svého 79. roku, do 1. října 1941. Do domova Bethel přišel 1. října 1918 a zůstal jeho členem až do své smrti. Poslední jeho radostnou předností byla návštěva shromáždění „Rozvoj ve všech národech“ letos v srpnu v Los Angeles. Vzhledem k jeho vytrvalé věrnosti máme příčinu věřiti, že je jedním z těch „blahoslavených“, jejichž velkolepou předností je, že při smrti ihned vstoupí do přítomnosti Páně, jak je to předpověděno ve Zjevení 13:14.

Církev a království

„On nás vytrhl z moci temnoty a přeložil do království milovaného Syna svého. A on jest hlavou těla (to jest) Církve.“ — Kolosským 1:13, 18; *Sýkora*.

JEHOVA Bůh má shromáždění lidí, kteří jsou odloučení a oddělení od politiky, obchodu a náboženství tohoto světa. Český mluvící náboženství křesťanstva používají k označení tohoto shromáždění Božího lidu jména „církev“. Tvrdí, že oni jsou tímto shromážděním a proto nazvali tímto jménem své vlastní náboženské organizace a tím způsobili mnoho zmatku a přivodili mnoho potupy na pravé shromáždění lidu Jehovova.

2 Všechny tyto náboženské organizace mají úzký vztah ke zřízení tohoto světa a v mnohém se jim přizpůsobují. Tyto náboženské organizace jsou více méně na sobě nezávislé a ve svých naukách a obyčejích mezi sebou rozdvojené. A nejen to, ale každá z nich se řídí podle politiky a národních cílů různých států, v nichž vykonává své náboženství, a proto jsou politicky rozdělené, neboť následují vedení národních vládců. Celá náboženská organizace křesťanstva vypadá jako „království rozdělené samo v sobě“ a jako „město neb dům proti sobě rozdělený“. Může taková organizace, jejíž světské rozpory ji odsuzují k zániku, býti pravým shromážděním lidu Božího? Nikoli! Necháme-li Boha samotného mluvit, tu slyšíme, jak praví skrze svého inspirovaného apoštola: „Ještě jste světští. Neboť když je mezi vámi řevnivost a spory, zdali nejste světšší a nežijete podle člověka? Neboť když jeden říká „Já jsem následovník Pavlův“, a jiný „Já jsem následovník Apollův“, nejste prostě tělesní?“ „Vždyť Bůh není Bohem nepořádku, ale pokoje. To je řád ve všech křesťanských církvích.“ (1. Kor. 3:2-4 a 14:33; *Amer. př.*) Z toho následuje, že pravé shromáždění Boží dnes není světské, není přizpůsobeno tomuto rozervanému světu, a že v něm nepanuje nepořádek ani zmatek. V něm musí býti a je pořádek a pokoj. Nikdy nepropadne rozdvojení. Je proto záhodno zjistiti v této kritické době lidských dějin ze samotného Slova Božího, co je jeho pravým shromážděním, který národ je tvoří a které vládě je oddáno.

3 Před pravou křesťanskou církví měl Jehova církev neb shromáždění lidí, kteří mu byli oddáni. Byl to národ židovský. O tom netřeba diskutovati. Štěpán, první následovník Ježíše Krista, jenž byl ukamenován, poukázal zřetelně na tuto skutečnost před židovským soudem, který ho vyslyšel. Pravil: „To [Mojžíš] jest ten, jenž obcoval ve shromáždění (v církvi; *Americký stand. př.*) na poušti s andělem, který k němu mluvil na hoře Sinaj, a s otci našimi; ten obdržel slova života, aby je dal nám.“ (Sk. ap. 7:35-38; *Sýkora*) V tomto výroku užil Štěpán téhož jména „církev“ (řecky: ecclesia), jehož se užívá na následovníky šlépějí Ježíšových.

4 Lukáš, pisatel Skutků apoštolů, sepsal zprávu o obhajobě Štěpánově před židovským synedriem. Slo-

vo „ecclesia“ vzal Lukáš zřejmě z řeckého překladu Septuaginta hebrejských písem. Tento řecký překlad začíná slovem „církev“ neboli „ecclesia“ Jehovy Boha označovati obec čili shromáždění Israele od doby Mojžíšovy. Podle řecké Septuaginty řekl Mojžíš: „Vystoupil jsem na horu, abych dostal kamenné desky — desky smlouvy, kterou učinil Pán s vámi. Tehdy jsem byl na hoře čtyřicet dní a čtyřicet nocí; chleba jsem nejedl a vody jsem nepil; i dal mi Pán dvě kamenné desky, psané prstem Božím — na nich byla vskutku napsána všechna ta slova, jež k vám mluvil Pán na hoře, v den slavnostního shromáždění [ecclesia].“ (5. Mojž. 9:9, 10; *Thomson; angl.*) V celé páté knize Mojžíšově užívá se tohoto jména „shromáždění“ (ecclesia) k označení obce israelské. Žalmista David, jenž žil 400 let po Mojžíšovi, napsal: „Vypravovati budu jméno tvé bratřím, svým: uprostřed obce [ecclesia] chválili tě budu.“ (Žalm 22:22; *Thomson, angl.*) Pokud šlo o Davida samotného, mnil tím, že bude opěvovati chválu Jehovovu uprostřed israelské obce neboli ecclesie. Ale jeho slova byla proroctvím, a inspirovaný apoštol Pavel cituje Davidova slova, používaje jich na Ježíše Krista, když praví: „Pro kteroužto příčinu nestydí se jich nazývati bratřimi, řka: Zvěstovati budu jméno tvé bratřím svým, uprostřed shromáždění [církev, ecclesia] propěvovati budu tobě.“ (Žid. 2:11, 12) Je tedy výraz „ecclesia“ aneb „církev“ přenesen z obce israelské na obec křesťanů.

VYVOLÁNÍ

5 Podle nejprostšího smyslu toho jména znamená slovo „ecclesia“ shromáždění, jež bylo předvoláno či vyvoláno, buďto správnými, oficiálními úřady anebo jinak. Když se v Efezu srocovali náboženství obecně rozšířeného kultu Diany proti Pavlovi a hrnuli se do městského divadla, tu šlo o neoficiální shromáždění. „Každý křičel něco jiného. Shromáždění [ecclesia] bylo zmatené, většina nevěděla, proč se sešli.“ Asi po dvou hodinách zakročil městský tajemník, upozornil shromáždění na nepořádný jejich postup a ukázal jim správnou cestu. Řka: „Máte-li nějaký další požadavek, rozřeší se to v zákonném shromáždění [ecclesia]. Vždyť jsme v nebezpečení, že budeme obviněni ze vzpoury pro dnešní události; není k ní příčiny, a my bychom se nemohli ospravedlniti z tohoto sročení.“ „S těmito

- 1) Jak způsobili náboženství zmatek v názorech o církvi?
- 2) Jak ukazují roztržky, že křesťanstvo není církví Boží?
- 3) Měl Bůh dříve nějakou církev? a kdo ji tvořil?
- 4) Kdy bylo tohoto jména použito na Israele? a na koho bylo přeneseno?
- 5) Co je nejprostší význam slova „ecclesia“? Uveď příklad

slovy rozpustil shromáždění [ecclesia].“ V tomto případě vrátili se buřiči, kteří přišli ze svých obydlí a obchodů, zpět na svá místa do příštího řádného neb mimořádného shromáždění. — Sk. ap. 19:29-41; *Žilka*.

6 Obzvláště vhodné bylo, mluvilo-li se o obci israelcké za dnů Mojžíšových jako o ecclesii čili o vyvolaném shromáždění. Při hořícím keři u hory Oráb pravil Jehova Mojžíšovi: „Protož nyní pod, a pošli tě k Faraonovi; a vyvedeš lid můj, syny Israelské z Egypta.“ (2. Mojž. 3:10) Skrže Mojžíše řekl Jehova Bůh egyptskému faraonovi: „Takto praví Jehova, Bůh Israelský: Propusť lid můj, ať mi slaví svátky na poušti.“ (2. Mojž. 5:1) Když Israelité po svém úniku z Egypta přišli konečně k hoře Sinai v Arabii, pravil jim Jehova skrže Mojžíše: „Samí jste viděli, co jsem učinil Egyptanům, kterak jsem vás nesl na křídlech orličích a (kterak jsem vás) k sobě přivedl. Budete-li tedy poslušni hlasu mého a budete-li zachovávatí úmluvu mou, budete mi zvláštním majetkem mezi všemi národy — mně totiž patří celá země. Vy budete mi kněžským královstvím a národem svatým.“ — 2. Mojžíšova 19:3-6; *Hejčl*.

7 Nejvyšší moc, Jehova Bůh, vyvolal zřejmě israelckou obec oficiálně z pohanského Egypta. Bůh je vysvobodil zvláštním, podivuhodným způsobem, a proto byli jeho vyvolaným shromážděním neboli ecclesií. Jehovovým činem byli skutečně odděleni od celého světa, jehož byl Egypt pouze vládnoucí částí. Této církvi či ecclesii dal Jehova naději, že se stane pro něho královstvím kněží, jestliže mu bude věrně oddána a bude-li ho uctívati. Asi 430 let předtím vyvolal jejich předka Abrahama z Ur v Chaldejii, aby se odebral do zaslíbené země, kam je nyní Bůh vedl. Bůh slíbil, že v Abrahamově synu Izákově učiní semeno čili potomstvo Abrahamovo početným shromážděním lidu. Proto pravil Izák, žehnaje svému vlastnímu synu Jákobovi: „A Bůh silný všemohoucí požehnej tobě a dejžť vzrůst a rozmnožž tě, abys byl v zástup (shromáždění; *Schmoller*) mnohého lidu.“ (1. Mojž. 28:3) A nyní byli Israelité vskutku shromážděním několika milionů: byli vyvoláni z Egypta, aby byli obcí Jehovy Boha. Byli též potomky patriarchy Abrahama, jenž byl vyvolán z Ur, aby byl nadále oddělen od Chaldejska i od ostatního světa. Proto se výraz „ecclesia“ na ně doslovně hodil.

8 O letnicích roku 33 po Kr. přestal však israelcký národ býti shromážděním, církví neboli ecclesií Jehovou. Kdo od té doby měl býti jeho církví, to oznámil Bůh vylitím svého svatého ducha ve splnění svého vlastního proroctví z Joele 2:28, 29. S výjimkou bohabojného zbytku, jehož Bohu zasvěcení údové následovali šlépějí Ježíše Krista, Syna Božího, byl židovský národ zavržen, a věrný zbytek, jenž uvěřil Božím proroctvím, stal se malým jádrem jeho pomazané církve čili ecclesie. Proroctví z Joele 2:28-32 pravilo zřetelně, že Boží duch měl býti vylit nejen na židovské tělo, nýbrž na všechny, kteří by vzývali jméno Jehovo skrže jeho Krista. Bylo tudíž Boží církví neboli ecclesii předpověděno, že se bude skládati netoliko z dřívějších Židů, ale i z někdejších pohanů. (Sk. ap. 2:16-21) Od té chvíle měli Židé i pohané, kteří uvěřili v Jehovu a v jeho Krista, býti spojeni v jediné shromáždění, v církve čili ecclesii.

9 Israelská obec starověku byla vyvolána z Egypta, protože šlo o potomky Abrahamovy, jenž byl též vyvolán z Chaldejska. Stejně jsou z tohoto světa vyvoláni ti židé a křesťané, kteří věří v Jehovu a vstoupí do šlépějí Kristových. Jak Chaldea tak i Egypt předstíňovaly tento svět, z něhož jsou vyvoláváni; a na

základě své víry v Jehovu a v jeho Krista jsou tito lidé v duchovním smyslu potomky Abrahamovými. „A tak vidíte, že ti, kteříž jsou z víry, ti jsou synové Abrahamovi. Předzvěděvši pak Písmo, že z víry ospravedlňuje pohany Bůh, předpovědělo Abrahamovi: Že v tobě budou požehnáni všickni národové.“ (Gal. 3:7,8) Věrný židovský zbytek byl vyvolán ze zavrženého židovského národa, věřící pohané pak z ostatních národů světa. Ze všech těch dohromady, z Židů i z pohanů, povstal lid pro jméno Boží. Židovský věřící Jakub podal před radou křesťanů v Jerusalemě inspirovaný výklad této věci, říká: „Šimon [Petr] teď vypravoval, kterak Bůh nejprve popatřil na pohany, aby z nich přijal lid jménu svému. A s tím se srovnávají i řeči prorocké.“ (Sk. ap. 15:14-17) Tak stanou se vskutku zástupem vyvolaných.

10 Toto shromáždění, tato obec nebo ecclesia je nyní církví Boží, a Písmo svaté ji tak nazývá a tak ji oslovuje. Je pravda, že Ježíš Kristus ji nazval svou církví, když pravil apoštolu Petrovi: „I jáť pravím tobě, že jsi ty Petr, a na též skále vzdělám církev svou.“ (Mat. 16:18) Dále píše Pavel v Římanům 16:16 římským křesťanům: „Pozdravují vás církve Kristovy.“ Dále mluví se o církvi jako o tělu Kristovu: „A onť jest hlava těla, církve.“ (Kol. 1:18, 24) „A všechno mu podřídil pod nohy, jej pak dal nade všechno za hlavu církvi, jež jest jeho tělo.“ (Efez. 1:22, 23; *Žilka*) Avšak Ježíš sám je částí této církve, shromáždění nebo ecclesie, protože je hlavním jejím údem; celá obec pak je Jehovova. Židé nebyli by snad nic namítali, že muž jako Ježíš měl svou vlastní církev neb shromáždění, kdyby oni sami byli mohli dále tvrditi, že jsou církvi čili ecclesii Jehovou. Jejich jedinečné a výlučné postavení spočívalo v tom, že byli shromážděním Božím. Když tudíž přišli následovníci Ježíšovi a osbovali si toto postavení přízně pro sebe, vzbudilo to řevnivost přirozených Židů. Jehova jim to prorokoval na výstrahu. Pavel píše: „Táží se však: Zdali snad Israel neporozuměl? Předem Mojžíš praví: K řevnivosti vás přivedu skrže nenárod a popudím k hněvu skrže národ nemoudrý.“ — Řím. 10:19, 20; *Sýkora*.

11 Křesťanská obec je opětovně označena a oslokována jako „církev Boží“. Apoštol Pavel na př. začíná svůj první list Korintským oslovením: „Pavel, povoláný apoštol Ježíše Krista, skrže vůli Boží, a bratr Sotenes, církvi Boží, kteráž jest v Korintu, posvěceným v Kristu Ježíši, povolaným svatým“; a svůj druhý list k nim začíná týmiž slovy. Obcím v Galatii píše: „Slýchali jste zajisté o mém obcování někdejšími v Židovstvu (v židovském náboženství; *angl. b.*), kterak jsem se velice protivil církvi Boží a hubil jsem ji.“ (Gal. 1:13) Tak ukazuje, že ti, kdo pěstovali náboženství Židů neboli judaismus, nebyli církví Jehovy Boha. Dovědčuje, že Bůh vytvořil nyní svou církev pod Kristem Ježíšem jako hlavou, píše Tesalonickým: „Vy zajisté, bratří, následovníci učinění jste církvi Božích, kteréž jsou v Židovstvu, v Kristu Ježíši; neb jste takové věci i vy trpěli od vašeho pokolení, jako i oni od Židů. Kteríž jsou i Pána Ježíše zabili, i své vlastní proroky, a nás vyhnali, a Bohu se nelíbí.“ (1. Tes. 2:14, 15; 2. Tes. 1:4) Pavel dal též starším bratřím efezského shromáždění radu: „Paste církve Boží, kte-

6, 7) Proč hodil se výraz „ecclesia“ doslovně na lid israelcký?

8) Kdy přestal národ israelcký býti církví, a kdo se jí stal?

9) Nakolik je křesťanská církev, skládající se ze židů i pohanů, vyvolaným zástupem?

10, 11) Proč ji označil Ježíš jako svou církev? či církvi je však v prvé řadě, a proč?

rou si získal krví svého vlastního.“ (Sk. ap. 20:28; *Emphatic Diaglott*) Židovský národ se tvrdošijně zdráhal dáti se vykoupiti krví vlastního Syna Božího, aby se tak stal jeho nově získanou církví.

MNOHO OBCÍ, ALE JEN JEDNA CÍRKEV

12 Povšimněte si výrazu „církví Božích“. To nenavědčuje existenci četných denominací, sekt a kultů, které by všechny Bůh uznával jako svou theokratickou organizaci. Z doby apoštolské čteme o „církvích Galatských“, o „sborech (angl.: církvích) v Asii“, o „sborech Macedonských“, o „sborech po všem Judstvu“, o „církví Laodicenské“, o „církví Tesalonických“ a o příslušných církvích v Efezu, Smyrně, Pergamu, Tyatíře, Sardesu, Filadelfii a Jerusalemě. Nikomu z těch, kdo inspirovaná písmena učedníků Ježíšových četou s porozuměním, ani na okamžik nenapadne, že by tyto výrazy označovaly národní církve, z nichž by každá měla svou neodvislou organizaci, své vlastní, zvláštní vyznání víry a různé obřady, obyčeje a vlastní zřízení, jak tomu je v křesťanstvu dnes.

13 Vyzýváme kteréhokoli náboženstvíře, aby dokázal, že tyto rané církve v různých národech se přidaly ke kterémukoli politickému velikánu, který povstal a převzal otěže vlády, anebo že napadly a bojovaly proti jiným křesťanům, kteří rovněž šli za politickým rechem svého národa, takže by církve asijské bojovaly proti církvím macedonským anebo církve římská proti církvím v Judsku. Kdo chce dokázati, že v roce 70 po Kr., kdy římský kníže Titus, syn císaře Vespasiana, vedl svá vojska proti Jerusalemu, aby jej zničil, se církev v Římě přidala k císařské politice římské a spolu s Titem bojovala proti církvi v Jerusalemě? Anebo naopak, že církve v Jerusalemě se postavila po bok židovských obránců a bojovala proti církvi v Římě? Dějiny naopak ukazují, že křesťané v Jerusalemě uposlechli rady Ježíšovy: „Když pak uvidíte obležený od vojska Jerusalem, tedy vězte, že se přiblížilo zkažení jeho. A tehdy ti, kdož jsou v Judstvu, utíkejte k horám, a kdo uprostřed něho, vyjděte, a kteří v končinách, nevházejte do něho!“ — Luk. 21:20, 21.

14 Za dnů apoštolů nebyly církve rozdvajeny a nepotíraly se podle politiky národů tohoto světa, nebylo národních církví. Jestliže apoštol Pavel káral křesťany, že se dali rozdvajiti tím, že následovali různých vynikajících služebníků v církvi, na př. jej samotného nebo Petra nebo Apolla, oč více třeba vytknouti, když křesťané se pokoušejí jíti za národními politickými vůdci a politickými prapory, jež nejsou z Boha a Krista, ale z tohoto světa! Což nenapsal učedník Jakub: „Odkud vznikají spory, odkud boje mezi vámi?“ A odpovídá: „Závidíte (vraždíte; pozn.) a řevníte, ale ničeho nemůžete dosíci. Bojujete a válčíte, ale nic nemáte, protože neprosíte Boha. I když prosíte, nic nedostáváte, protože prosíte se špatným úmyslem, vynaložiti všechno na své rozkoše. Cizoložníci! Což nevíte, že láska k světu je nepřítelkyní Boží? Kdo tedy chce býti přítelem světa, činí se nepřitelem Božím.“ (Jak. 4:1-4; *Žilka*) Jestliže poctiví lidé nebojácně prozkoumají skutečnosti, shledají, že první i druhá světová válka přímo souvisí s tímto duchovním cizoložstvím křesťanstva a jeho stovek náboženských organizací, jež se nazývají „církví Kristovou“. Tím jsou tedy usvědčeny, že jsou nepřáteli Božími a nikoli Boží církví pod Kristem.

15 Shora uvedená jména toliko naznačují, kde různé ty církve neb obce ležely. Avšak též vedoucí sbor apoštolů Ježíšových a jejich splnomocnění druhové

sloužili všem těmto církvím, ať už byly v Asii, v Evropě nebo v Africe, a vydávali stejné organizační pokyny pro všechny. Tak na př. přinesli Pavel, Barnabáš a Silas nařízení jerusalemského sjezdu církvím v jiných provinciích římské říše. „I chodil po Syrii a Cilicii, potvrzujíc církvi.“ „A když chodili po městech, vydávali jim k ostříhání ustanovení zřízená od apoštolů a od starších, kteříž byli v Jerusalemě. A tak církve utvrzovaly se u víře a rozmáhaly se v počtu na každý den.“ — Sk. ap. 15:22-41; 16:4, 5.

16 První křesťanská církev, o které čteme, je „církev, kteráž byla v Jerusalemě“. Avšak činností, kterou vyvinula tato církev i za pronásledování, byly založeny další církve neb obce v jiných městech a provinciích. (Sk. ap. 8:1; 9:31; 11:22) Když apoštol Petr přinesl evangelium o království Božím prvnímu obránci z pohanů, italskému setníkovi Kornelioví, byly církve zakládány i mezi pohany. Poté čteme o „církvích pohanských“. Zejména Pavel byl odpovědný za založení četných takových církví, neboť on byl vynikající „apoštol pohanský“. (Řím. 16:4; 11:13) Avšak ať už se tyto církve skládaly výlučně ze Židů, výlučně z pohanů anebo z lidí různých národností, nicméně měly všechny mezi sebou pokoj a svornost a nepřípodobnily se tomuto světu politiky, obchodu a démonského náboženství. Všechna shromáždění skládala se z osob, které byly zasvěceny Bohu a posvěceny jeho duchem na nich spočívajícím, takže tvořily „církve (neb shromáždění) svatých“, o nichž praví Pavel: „Neboť není Bůh původ různice, ale pokoje, jakož i ve všech shromážděních svatých.“ (1. Kor. 14:33) Byl i byli tělesně prostorem neb vzdáleností rozdělení na četná místní shromáždění, nicméně tvoří všichni jejich údové onu jednu církev Boží, neboť poslouchají jeho příkazy skrze jeho theokratickou organizaci a všichni mají onu jednu Bohem ustanovenou hlavu: Krista Ježíše.

17 Jejich přirozený původ není zaznamenán v rodových seznamech v Jerusalemě aneb v jiných městech kdysi svaté země palestinské; oni jsou „nová stvoření“ v Kristu, a proto pochází jejich zplození z Boha na nebesích. Ten je zplodil svým Slovem a svým svatým duchem jako své duchovní dítky, a Ježíš Kristus, prvorozený Syn Boží, je jejich duchovním bratrem, jenž se nestydí nazývat je bratřími. Spolu s ním jsou pozvání k nejvyššímu postavení v universální organizaci Boží, k nebeskému království, k postavení Božích prvorozených. Přišli tedy k tomu, co apoštol nazývá „církví prvorozených, kteříž zapsáni jsou v nebesích“. (Žid. 12:23) Ježíš Kristus, jejich hlava, píše uprostřed nich chválu Jehovovi Bohu, poučuje své následovníky neustále o Božích ctnostech a předsevzetích, odhalovaných psaným Slovem Božím. (Žid. 2:12) Tato církev je budována Kristem Ježíšem od letnic roku 33 po Kr. a bude nakonec ve své úplnosti čítati 144.000 údů pod ním jakožto hlavou. — Zjevení 7:4-8; 14:1, 3.

PRENESENÍ DO KRÁLOVSTVÍ

18 Apoštol Pavel psal „těm, kteříž jsou v městě Kolossis, svatým a věrným bratřím v Kristu“, jakožto

12. 13) Jak jsou církve označovány v době apoštolské? co to však nedokazuje?

14) Jaké rozdělení káral Pavel? a co vytýkáme my dnes?

15) Kdo sloužil všem těmto církvím, přes různá shora uvedená jména?

16) Jak vznikly církve pohanské? s kým však byly přesto zajedno?

17) Jak ie to „církve prvorozených, kteří zapsáni jsou v nebesích“?

shromáždění zastupujícím celou „církve Boží“: „Díky činice Otci, kterýž hodně nás učinil účastníky losu (dědictví; *angl. b.*) svatých v světle, kterýž vytrhl nás z moci temnoty a přenesl do království milého Syna svého, v němžto máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, kterýž jest obraz Boha neviditelného a prvorozený všeho stvoření.“ (Kol. 1:2, 12-15) Toto vytržení a přenesení údů pravé církve Boha Jehovy děje se, zatím co tito žijí ještě uprostřed tohoto světa. Jsou tudíž sice ve světle, ale nikoli ze světa, jako tomu bylo u Krista Ježíše. (Jan 8:23; 17:14, 16) Temnota, z níž byli vytrženi, je temnota tohoto světa, kterou nutno přičísti neviditelnému ovládnání tohoto světa jeho bohem, satanem-ďáblem, „knížetem zlých duchů“. Aby si následovníci Ježíšovi zachovali svůj stav vytržení neboli svobody v Kristu, musí bojovati proti vlivům těchto duchů-démonů, kteří ovládají svět a udržují jej ve tmě nevědomosti a pod hněvem Božím. Právem dostává se církvi Boží tohoto rozkazu: „Oblecte brnění Boží, abyste se mohli postavit úkladům ďáblovým, neboť váš zápas není zápas s krví a s tělem, nýbrž s démonskými vládami a vrchnostmi, s vládci světa nynější temnoty, s duchovými silami zla v oblasti nebeské.“ (Efez. 6:11, 12; *Zilka*) Jen tehdy, budou-li takto jednati, mohou podržeti „dědictví svatých v světle“.

19 Znamená přenesení údů církve Boží do „království milého Syna svého“, že Ježíš Kristus začal v nebi panovati od letnic roku 33 po Kr., když vylil svatého ducha od Otce na první údy své církve? Nikoli, ne v tom smyslu, že by tehdy bylo začalo Kristem ovládané království Boží a milenium čili tisícileté panství Kristovo.

20 V podobenstvích znázornil Ježíš, jak jde do daleké krajiny, do samotného nebe, aby přijal království. Po jeho přijetí však „po mnohém pak času“ teprve se měl vrátiti, aby nastoupil své království na jeho území. (Mat. 25:14-19; Luk. 19:12-15; Mar. 13:34-36). Nadto popsal Ježíš znamení, jež měla označiti jeho návrat jako krále, a tato znamení se neobjevila ani o letnicích ani kdykoli později před rokem 1914 po Kr. Z toho nutně vyplývá tento závěr: Ačkoli Ježíš — jak řekl Petr — seděl o letnicích na pravici Boží, byv učiněn Pánem a Kristem, nicméně nenastoupil tehdy činně svou královskou moc, nýbrž čekal na Boží budoucí čas, kdy tak měl učiniti. (Mat. 24:3 až 25:41; Žid. 10:12, 13) Když Kristus Ježíš bude vládnouti po tisíc let, tu bude oněch 144.000 věrných údů jeho těla-církve panovati s ním, jak Písmo s určitostí ukazuje. O letnicích však objevili se pouze první údové této církve, asi 3000, a ti se ještě neprokázali jako plně vyzkoušení a osvědčení, aby mohli zaujmouti místo s ním na jeho nebeském trůně. A jestliže Ježíš o letnicích nenastoupil svého panství, nemohlo přenesení následovníků jeho slépněti do království milovaného Syna Božího znamenati, že by od letnic byli museli vládnout jako králové na zemi anebo že by tak byli vládlí.

21 K jistým lidem, kteří usilovali v církvi o cosi podobajícího se vládě králů, pravil Pavel: „Vy Korintští již máte, co srdce ráčí, že? Máte již hojnou blaženost nebeskou! Vešli jste do svého království bez nás! Přál bych si, abyste byli vešli do svého království tak, abychom je mohli s vámi sdílet!“ (1. Kor. 4:8; *Moffatt*) Zlé následky takového náhradního panství osob, které chtějí býti křesťany, jeví se v dějinách hierarchie římskokatolického náboženského systému od času papeže Lva I. v pátém století. Papež a jeho biskupi a arcibiskupi sedí na trůnech; nosí tiaru a tvrdí, že vládnou jménem Kristovým; avšak po celou tu dobu byl to opak vlády, ve které by satan-ďábel byl svázán

a kdy by křesťanstvo a ostatní svět požívali tisíciletého nerušeného pokoje. Postup hierarchie s císařem Vilémem a císařem Františkem Josefem v první světové válce a s fašistou Mussolinim a nacistou Hitlerem ve spojení s druhou válkou světovou je až příliš pověstný, než aby ho bylo třeba zde vysvětlovati. Žádný pravý křesťan v církvi Boží nechtěl by býti účasten tohoto světského, cizoložného panství s takovými náboženstvími a nechtěl by býti odpovědný za jeho následky, zneuctivající Boha.

22 Býti přenesen do království Syna Boží lásky musí tudíž znamenati, že nadále obrátíme svou poddanskou věrnost od tohoto světa temnoty k Synu Božímu jakožto Jehovovu pomazanému dědici království. Znamená to, že takto přenesený není více ve tmě ohledně otázky, kdo jsou „vrchnostenské moci“, jimž každá duše musí býti poddána. Podle Písma jsou vrchnostenské moci Jehova Bůh, Nejvyšší, a na jeho pravici povýšený Ježíš Kristus. (Řím. 13:1) Takto přenesený uznává tudíž Božího milého Syna jako krále a jeho je poslušen. V případě konfliktu mezi králi tohoto světa a milovaným Synem Božím uposlechnou následovníci Ježíšovi nesmlouvavě vyššího krále, jenž sedí na pravici Boží. Dbají slov Petrových: „Boha se bojte, krále v uctivosti mějte!“ — 1. Petra 2:17.

23 To jim přivodí utrpení se strany světa a jeho panovníků, jak ukazuje apoštol Petr; avšak přes taková utrpení musíme dokázati svou ryzost vůči Kristem Ježíšem vedenému království Božímu. Z té příčiny trpěl apoštol Pavel, zejména od závistivých náboženství, kteří jej chtěli přivésti do konfliktu s politickými úřady, pravice o Pavlovi a jeho družích: „Tito, kteříž všecken svět bouří, ti sem také přišli, ... ti všickni proli ustanovení cisařskému činí, pravice býti králem jiného, totiž Ježíše.“ (Sk. ap. 17:5-8) Stejně i apoštol Jan, jenž šel do vyhnanství na ostrov Patmos, kde praví sám o sobě: „Já Jan, kterýž jsem i bratr váš i spoluúčastník v soužení, i v království i v trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově, kterýž slove Patmos, pro slovo Boží a svědectví Ježíše Krista.“ — Zj. 1:9.

24 Vzdor všemu tomu nezřeknou se věrní krále Krista; pro jejich neochvějnou oddanost je jejich králem a oni jsou tak v království milovaného Syna Božího. To neznamená, že bychom se stavěli odbojně vůči říším tohoto světa, ani nás to nepodněcuje k jakýmkoliv převratným počínům proti králům a vládcům tohoto světa. Znamená to prostě, že se nezajímáme o politiku a vládní záležitosti této pozemské organizace a neúčastníme se jich. Neusilujeme o pozemské panství neb království. Když vzkříšený Ježíš vysílal své služebníky do celého světa, aby dělali učedníky ze všech národů, tu nebyl Ježíš více v tomto světě a nepatřil k němu, nýbrž chystal se vstoupiti do nebe, na pravici svého Otce. Proto nelze jeho věrné učedníky, údy církve Boží, rozumně obviňovati, že se pokoušejí dosaditi místo nynějších vládařů na zemi nějakého

18) Jakým přenesením nepatří k tomuto světu? a proti komu musí bojovati, aby zachovali své světlo a svou svobodu?

19) Znamená toto přenesení, že Kristus začal panovati o letnicích?

20) Jak dokazují podobenství a znamení, že tehdy nezačal vládnouti?

21) Co řekl Pavel těm, kteří se pokoušejí nyní vládnouti? a jaké zlé následky mají takové plané pokusy o vládu?

22) Co to tedy znamená, býti přenesen do království?

23) Co to znamená ještě jinak, jak ukazují zkušenosti apoštolů?

24) Nakolik je Kristus naším králem? a znamená to odboj na zemi?

člověka za krále neb panovníka. Jako věrní učedníci rozhodně popíráme, že Ježíš zanechal anebo určil jakéhokoli člověka, aby panoval na zemi jako místodržitel nebeského Krista Ježíše. Takovéto místodržitelské nároky jsou naprosto nekřesťanské a vedly k nekonečným nesnázím mezi politickým státem a náboženskými systémy; vyvolaly nepřetržitý řetěz nábožensko-politických piklů, vrcholících ve vražedných, krvavých válkách. Údové pravé církve Boží drží se Ježíšova kázání na hoře, v němž se jim přikazuje: „Ale hleďte nejprv království Božího a spravedlnosti jeho.“ — Matouš 6:33.

ROZDÍL

25 S hlediska bible je rozdíl mezi církví a královstvím. Je mnoho církví, jež všechny ovšem tvoří onu jednu církev Boží. Avšak tyto jednotlivé místní církve netvoří každá království pro sebe se svým místním králem. Jest pouze jedno království, které všechny tyto místní církve mohou hledati, a o tom řekl Ježíš: „Ale raději hleďte království Božího, a tyto všechny věci budou vám přidány. Neboj se, ó maličké stáde, neboť se zalíbilo Otci vašemu dáti vám království.“ (Luk 12:31, 32) Viditelná církve se svými četnými místními shromážděními nemohla nikdy v době svého vývoje a vzrůstu býti celým královstvím Božím, ale musela neustále růsti, dokud její členstvo 144.000 věrných a osvědčených údů není úplné. Trvala již 1900 let, při čemž vždy pouze část jejich údů dlela na zemi. Království Boží pod Kristem začalo však vykonávati svou účinnou moc teprve v roce 1914, jakmile se ve splnění proctví narodila nová vláda v nebi. Viditelná církve na zemi vezme zakrátko konec tím, že její dnešní zbytek smrtí opustí pozemské dějiště a zmrtvýchvstáním obdrží nebeský život. O království Kristově se však praví, že „království jeho nebude konce.“ (Luk 1:33) Od ustanovení památné večere pila církev po mnohá staletí víno a jedla chléb, ale Kristus Ježíš slíbil, že bude píti víno „nové“ se svou církví v království svého Otce, v království Božím, tedy „nové“ teprve v době po 1914. — Mat. 26:29; Luk. 22:17, 18; Marek 14:25.

26 Že křesťané byli přeneseni do království milého Syna Božího, tomu nasvědčuje též okolnost, že jsou nazýváni „synové království“. Teksty nikde o nich nemluví jako o dětech církve, jak nazývají duchovní údy svých náboženských stád. V poznámce římskokatolické bible Douayské přijdeme na vysvětlení, že ve Zjevení 12:1, 2, 17 popsaná žena představuje církev Boží. Praví se tam: „Žena. Církev Boží. Lze to též vztažovati na naši milou Paní. Církev je oděná sluncem, to jest Kristem. Pod nohama má měsíc, totiž proměnlivé věci světa; a dvanáct hvězd, jimiž je korunována, je dvanáct apoštolů; je v porodních bolestech, protože rodí své děti a Krista v nich, uprostřed soužení a pronásledování.“ V tom případě „jiní [ostatní] ze semene jejího, kteříž ostříhají přikázání Božích a mají svědectví Ježíše Krista“ byli by dětmi církve, a náznakem ostatní děti, které porodila Maria, matka Ježíšova, na zemi po svém prvorozeném. — Mat. 13:54-56; Jan 7:1-5; Lukáš 2:2-7.

27 Kristus Ježíš není však potomkem aneb dítětem církve Boží, ale on je Ten, jehož Bůh používá, aby vybudoval církev sám na sobě, na „skále“, na Kristu. Synu živého Boha. Z té příčiny nemůže „ženou“, jež rodí syna pacholka, totiž Krista Ježíše v jeho vlastnosti vládnoucího krále, býti církev, panenská „nevěsta“ Kristova. Musí to býti symbolická „žena“, o které

řekl Bůh hadovi v Edeně: „Nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu.“ — 1. Mojžíšova 3:15.

28 Ve shodě s tímto biblickým vysvětlením nezmiňuje se Slovo Boží nikde o dětech církve, ale u Izaiáše 54:5, 6, 13 o dětech neb synech jeho „ženy“ neboli univerzální organizace v nebi: „Neboť manželem tvým jest učitel tvůj, jehož jméno Jehova zástupů, a vykupitel tvůj, Svatý Israelský, Bohem vši země slouiti bude. Neboť jako ženy... povolá tě Jehova... Synové pak tvoji všickni vyučeni budou od Jehovy, a hojnost pokoje budou míti synové tvoji.“ Na tomto podkladě praví apoštol „církvím Galatským“: „Ale ten svrchní Jerusalem svobodný jest, kterýž jest matka všech nás. A tak bratři, nejsme synové služebnice, ale svobodné.“ Gal. 4:26, 31; 1. Kor. 16:1.

„SYNOVÉ KRÁLOVSTVÍ“

29 Až do Ježíšovy smrti a jeho zmrtvýchvstání byli údové národa israelského, předobrazné církve, pokládáni za „syny království“ a byli též tak nazýváni. Tento fakt vysvitá ze slov, jež vyřkl Ježíš ve chvíli, když římský setník, pohan, jej prosil, aby na dálku uzdravil jeho služebníka, jenž dlel doma, tak jako tento setník byl zvyklý poroučeti svým vojákům na dálku. „To uslyšev Ježíš, podívil se a jdoucím za sebou [totiž Israelitům] řekl: Amen pravím vám, ani v Israeli tak veliké víry jsem nenalezl. Pravím pak vám, že přijdou mnozí od východu i od západu, a stoliiti budou s Abrahamem, s Izákem a s Jákobem v království nebeském, ale synové (dítky; Luther) království vyvrženi budou do temností zevnitřních. Tam bude pláč a skřípění zubů.“

30 Těmito slovy z Matouše 8:5-12 zdůraznil Ježíš, že je třeba víry, abychom mohli vejíti do království nebeského, a že přirozeným Israelitům se takovéto víry nedostávalo. Oni byli přirozenými potomky Abrahama, Izáka a Jákoba, jimž byla dána smluvní zaslíbení o semení, v němž jednoho dne má býti požehnáno všem pokolením země, a kterýmžto semenem je král Kristus. Abraham, Izák i Jákob poukazovali na království nebeské, to jest na království Boží; a vskutku, Abraham představoval prorocky Jehovu, Otce semene, kdežto jeho milovaný syn Izák byl obrazem Semene, jednozplozeného Syna Božího, totiž Ježíše Krista. Jako vnuk Abrahamův znázorňoval Jákob 144.000 společníků Ježíše Krista v království. Abraham, Izák i Jákob zastali se vesměs nebeského království, a všickni tři zachovali theokratický zákon, pokud jim byl dán.

31 Jejich přirození potomci, Israelité, směli jako první očekávati požehnání, jež mělo přijíti skrze Semeno, skrze Krista; to znamenalo, že přišli jako první v úvahu pro přednost království. To jim řekl apoštol Petr krátce po letnicích 33 po Kr.: „Ano i všickni proroci od Samuele a potomních, kteřížkoli mluvili, také o těchto dnech předzvěstovali. Vy jste synové proroků a synové úmluvy, kterouž učinil Bůh

25) Jaký je rozdíl mezi církví a královstvím?
26) Čeho syny neb děti jsou nazýváni křesťané, kteří byli „přeneseni“?

27) Kdo tedy je žena ze Zjevení 12:1, 2?

28) Jak označují Izaiáš a Pavel syny neb děti této „ženy“?

29) Do kdy mluvilo se o Israeli jako o „synech království“ a kde?

30) Který fakt zdůraznil tedy Ježíš? a jak byli Abraham, Izák a Jákob v království nebeském?

31) Pro co přišli Israelité v úvahu jako první?

s otci našimi, řka k Abrahamovi: V semeni tvém požehnány budou všechny čeledi země. Vám nejprve Bůh, vzbudiv Syna svého Ježíše, poslal ho dobrořečícího vám, aby se jeden každý z vás odvrátil od nepravosti svých.“ — Sk. ap. 3:24-26.

32 Jako přirození potomci Abrahama, Izáka a Jáko-
ba — a jelikož Boží proroci byli s výroky Božími poslání právě k nim — měli přirození Israelité přímé příležitosti pro království, a tak byli „syny království“, ovšem za určitých podmínek. Na Sinai pravil Bůh jejich lidu, že je učiní královstvím kněží, budou-li zachovávat jeho smlouvu; bylo to tedy odvislé od jejich víry a poslušnosti. Oni se nemohli narodit do království pro tělesné příbuzenství, to jest nedostali se do království prostě jen svým narozením, protože přišli na svět jako tělesní potomci Abrahama, Izáka a Jáko-
ba, nýbrž museli projevit víru, kterou měl Abraham vzhledem k příštímu království Božím. Tělesný původ není rozhodující pro vejítí do Božího království v nebi. Ježíš to vyložil Nikodémovi těmito slovy: „Nikdo nemůže vidět království Boží, leč by se narodil shůry [nebo „znovu“]. Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejítí do království Božího. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch.“ (Jan 3:3, 5, 6; *Zilka*) Ježíš zde nemluvil pouze o členství v církvi, dokud jsme ještě v těle, nýbrž o skutečném vejítí do neviditelného, nebeského čili duchovního království v přítomnosti Boží. Ti tedy, kdož vejdou do království, musí napřed být větší Abrahamem, Jehovou Bohem, zplození skrze jeho ducha a tak musí se státi jeho duchovními dětmi. Potom, při zmrtvýchvstání, vejdou skutečně do nebeské říše jako údové království. Za tím účelem musí napřed projevit víru ve Slovo Boží, jež je znázorněno vodou.

33 S výjimkou malého věřícího zbytku neměli Israelité té víry, jakou projevil onen pohanský setník. Proto pravil Ježíš, že budou uvrženi do vnější, světské temnoty, přesto že po dlouhou dobu byli „syny království“ pro Boží říši. Naopak měli četní nežidé, kteří předtím neměli příležitosti království, slyšeli poselství o království a přijíti ze všech kopců země a vejítí do požehnaní a přednosti království, znázorněných Abrahamem, Izákem a Jákobem. Měli usednouti k stolu království a hodovati spolu s protiobrazným Abrahamem, Izákem a Jákobem, to jest s Jehovou, Kristem Ježíšem a jeho církvi. Většina nevěřících a neposlušných Židů neměla do všeho toho vejítí, měla to však vidětí přirozeným zrakem. Měli být naplněni žárlivostí pro abrahamovskou přízeň, které se dostalo pohanům, a měli závistivě a hořce skřípati zuby proti nim a plakati, protože stojí mimo přízeň Boží, totiž pod jeho hněvem, ve vnější temnotě světa. A jak plakali poté při zničení slavného, svatého města Jerusalema v roce 70 po Kr.! Jejich výsada, že byli „syny království“ pro svůj pozemský původ, byla u konce. Ježíšovi učedníci tázali se po jeho vzkříšení: „Pane, v tomto-li čase obnovíš království pro Israelity?“ Že tak neučinil, dokázalo, že národ přirozeného Israele nebyl více „církvi Boží“ aneb „syny království“. — Sk. ap. 1:6.

34 Ježíš omezil svou službu přímo a výlučně na „ovce zahynulé z domu Israelského“ v Palestině; jedl a pil pouze s nimi a učil na jejich ulicích. To však neznamenovalo, že by měli i nadále mít tuto výlučnou výsadu pro svůj přirozený původ od Abrahama, Izáka a Jáko-
ba. Pokud neprojevili víru v Krista Ježíše jakožto semeno Abrahamovo, měla se brána ke království před jejich očima zavřítí a pohanským národům měla být otevřena a nabídnuta výsada, že smějí náležeti k „synům království“. O tomto čase a stavu věcí řekl

Ježíš: „Tedy počnete říkat: Jídali jsme a pili před tebou, a na ulicích našich jsi učil. I dí: Pravím vám, žež vás neznám, odkud jste. Odejdětež ode mne všickni činitelé nepravosti! Tamť bude pláč a skřípění zubů, když uříte Abrahama a Izáka a Jáko-
ba a všechny proroky v království Božím, sami pak sebe vyhnané ven. I přijdouť (mnozí) od východu, a od západu, a od půlnoci, i od poledne, a budou státi v království Božím. A aj, jsouť poslední, kteříž budou první, a jsou první, kteříž budou poslední.“ — Luk. 13:25-30.

35 Až do roku 36 po Kr., kdy Petr navštívil pohanského setníka Kornelia, byli přirození Židé první na řadě pro přednost království; avšak od té doby vystoupili do popředí pohané, kteří byli poslední, aby zaujali místo nevěřících a neposlušných židovské většiny. To Ježíš varovně ohlašoval, když pravil k židovským náboženstvářům: „Protož pravím vám, že bude odňato od vás království Boží, a bude dáno lidu [Božím novému a svatému národu] činícimu užítky jeho.“ — Matouš 21:43.

36 Tito pohané přišli od východu, od západu, severu i jihu, kdekoli bylo kázáno evangelium. Vešli do přízně většího Abrahama (Jehovy Boha, krále věčnosti) a do přízně většího Izáka (Ježíše Krista, pomazaného krále) a hodovali s údy věrného židovského zbytku, kteří se stali křesťany a kteří byli znázorněni Jákobem a proroky. Až do tohoto roku 1947 viděli přirození Židé toto se dítí, zatím co oni sami stáli venku, ve světské temnotě. Viděli, jak věřící pohané i Židé byli vytrženi ze tmy a přeneseni do království milého Syna Božího. A dnes jsou to údové křesťanského zbytku svědků Jehovových, kteří káží toto evangelium království na celé zemi všem národům na svědectví, jak to předpověděl Ježíš o konci světa. (Mat. 24:14) Přirozené židovstvo i křesťanstvo skřípá proto zuby proti svědkům Jehovovým a proti jejich druhům dobré vůle, kteří mají stejnou víru. Zároveň je jim třeba hořce plakati nad vším tím neštěstím přicházejícím na tento temný svět, jenž se blíží ke svému konci. Obzvláště svým vytrvalým a pronikavým svědeckým dílem od roku 1919 po Kr. upozornili svědci Jehovovi lidi na fakta o království Božím, jež je znázorněno předobrazným Abrahamem, Izákem, Jákobem a všemi proroky. A události ukazují, že přirozené židovstvo a křesťanstvo, které se domnívalo, že je si jisto královstvím Božím, bylo zavrženo a vyhnané.

KRÁLOVSTVÍ TEPRVE ZÍSKATI

37 Třída pravých a trvalých synů neb dětí království začala tudíž, když Ježíš Kristus kázal poselství o království Božím. V podoběnskví o pšenici a koukoli přirovnal je Ježíš k setbě pšenice. Na vysvětlenou podoběnskví pak pravil: „Rozsevač dobrého semene jesti Syn člověka. A pole jest tento svět, dobré pak símě jsou synové (dítky; *Luther*) království.“ Nato popisuje Ježíš napodobeninu „synů království“, řka: „Ale koukol jsou synové toho zlostníka. A nepřítel, kterýž jej rozsívá, jestiž dábel, ale žeň jest skonání světa, a ženci jsou andělé. Protož jako vytrhávají koukol [zdánlivou pšenici] a ohněm spalují, takť bude při

32) Za jakých podmínek zůstali takovými „syny“?

33) Jak přišli jiní, aby hodovali s Abrahamem, Izákem a Jákobem, zatím co přirození Židé měli plakati a skřípati zuby?

34) Proč jedl a učil Ježíš pouze mezi Židy?

35, 36) Jak se stali poslední prvními? a kdo proto skřípá zuby a pláče?

37) Jak víme, kdy začala třída pravých dětí království?

skonání světa tohoto. Pošle Syn člověka anděly své, i vyberouť z království jeho všechna pohoršení, i ty, kteříž činí nepravost. A uvrhouť je do peci ohnivě. Tam bude pláč a skřípění zubů.“ O našich přednostech v nynějším „čase konce“ neb žní praví pak Ježíš: „A tehdyž spravedliví skvíti se budou jako slunce v království Otce svého.“ — Mat. 13:37-43.

38 Jestliže dobré semeno neboli synové království jsou sázeni ve všech částech pole čili světa, pak to neznámá obrácení světa a rozšíření království Božího po celé zemi v odbojném soupeření s královstvími tohoto světa. Není to zřízení světové politické organizace na náboženském podkladě. Tato pravá „církev Boží“ nekritisuje náboženské organizace, které se míchají do světské politiky, jakoby ona sama sledovala politické cíle a záměry. Církev Boží, jež se skládá z Božích „synů [neb dítek] království“, nemá takových politických cílů a úmyslů.

39 Že Kristus od letnic seje dobré semeno, to prostě znamená, že vzbuzuje údy lidu pro jméno Boží, kteří jsou vybíráni ze všech národů, které Bůh nechává navštěvovati svým poselstvím o království. Před římským místodržitelem Pilátem řekl Ježíš: „Království mé není z tohoto světa... nyní mé království není odsud [tohoto světského původu].“ Jeho následovníci nejsou tedy učiněni dědici kteréhokoli království tohoto světa, aby se účastnili jakýchkoli politických bojů. (Jan 18:36) Jsou dědici neb dítkami království Boha, svého Otce, a království to je královstvím nebeským. Že toto „dobré semeno“ je nyní, při tomto „skonání světa“ sklizeno, to znamená, že jsou shromažďováni v pokoji a jednotě, zřetelně odděleni od tohoto světa, aby byli jasně rozpoznatelní a mohli sloužit Bohu Otci jako jeho svědci.

40 Fakt, že se „skvějí v království Otce svého“, znamená, že vyzařují světlo poselství o království Božím na všechny lidi dobré vůle ve všech národech. Musí nyní svítit, protože Jehova zřídil v roce 1914, v prvním roce první světové války, své království skrze Krista Ježíše v nebesích a tehdy začal „čas konce“ pro tento starý svět. Musí věrně nechat svítit své světlo, dokud nepřijde závěrečný konec na tento svět, neboť to rozhodne o tom, zda zůstanou „syny království“ a zda nakonec vejdou do nebeské říše. Pouze neustálým cvi-

čením v křesťanských ctnostech, vyzařující tak Boží poselství, budou moci vejít do shora zmíněné královské říše. Petr praví: „Učiníte-li to, nikdy neklopýtnete. Pak zajisté bohatě vám bude dopřáno vstupu do věčného království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.“ — 2. Petra 1:10, 11.

41 Ostatek těchto „synů království“, který je ještě na zemi, snášel dosud pronásledování a souzení, jež podle proroctví musela na ně přijít na konci tohoto světa. Tato pronásledování a souzení přivedla na ně ruka „synů toho zlosníka“, mocí temnoty tohoto světa. Údové ostatku svítí však dále v království svého Otce, majíce na mysli slova Pavlova, že „musíme skrze mnohá souzení vejít do království Božího“. (Sk. ap. 14:22) Mají stejnou důvěru jako Pavel, jenž řekl: „A vysvobodí mne Pán od každého skutku zlého a zachová ke království svému nebeskému.“ (2. Tim. 4:18) Pod vlivem démonů stojící lidští nepřátelé mohou je zabít podle těla: všemohoucí Bůh však zachová jejich právo na věčný život v novém světě, vzkřísí je z mrtvých a uvede je do jejich královského dědictví u Krista Ježíše v nebi. — Mat. 10:28.

42 Dejte si proto říci, svěští vládcí a soudcové, že je významný rozdíl mezi viditelnou „církví Boží“ a mezi „královstvím Božím“! Teprve v ustanovený čas zdědí věrní údové církve Boží s Kristem království v nebesích. To naprosto vylučuje svědky Jehovovy z toho, aby nyní, dokud jsou ještě v těle, vládli jako političtí králové a kněží na zemi. Jsme výlučně vyslanci smíření pro nebeské království Boží pod Kristem, a náš příkaz, pro který jsme pomazáni, spočívá nyní v tom, abychom v tomto temném světě vyzařovali toto poselství. (2. Kor. 5:18-20) Všichni lidé dobré vůle ve všech národech mají přednost zachytili paprsky tohoto světla a zrcadlití je na jiné.

SVa z 1. června 1947.

- 38) Proč setí „dobrého semene“ není žádnou vzpourou?
- 39) Co to znamená, že jsou sázeni a pak sklizeni?
- 40) Jak „svítí“ nyní? a proč je toto svícení rozhodující?
- 41) Co tedy vytrpěli, avšak s jakou nadějí?
- 42) O čem tedy měli by být světské vlády a soudci uvědoměni?

Den soudu k ospravedlnění Jehovy

„Postavil si trůj svůj, aby soudil. On soudí okruh země spravedlivě, posuzuje národy dle práva. Dal se poznat Jehova, jenž soudil.“ — Žalm 9:8, 9, 17; Hejčl.

JEHOVA Bůh ospravedlní svou universální svrchovanost, konaje den soudu, jemuž bude on předsedati. Jedině On, Nejvyšší, je hoden býti soudcem nad celým vesmírem, neboť on je Jehova. Nikdo jiný nemůže si osovovati tohoto postavení. Když zasedne jako soudce nejvyššího soudu, pak to není prázdná podívaná. Za jeho rozhodnutí stojí autorita jeho vysokého postavení a jeho neodolatelná a nepřekonatelná moc. Ti z jeho odpůrců, kteří se v uplynulých šesti tisících letech posmívali jeho svrchovaností a nebyli za to souzeni, neuniknou a nebudou moci zmařití provedení jeho rozsudků.

2 Soudními rozsudky, jež dá plně vykonati, prokáže se Jehova jako nejvyšší Bůh spravedlnosti. Očistí svou universální svrchovanost od jakéhokoli podezření

proměnlivosti, bezmoci, převrácenosti a neci tím, že provede svou spravedlivou vůli a zachová své zákony a zásady spravedlnosti a přímosti. Všechny otázky a problémy, o nichž vznikl spor, vyřeší spravedlivě a správně, a tak projeví dokonalost své soudcovské myslí. Jeho rozhodnutí ve všech věcech zůstane v platnosti na věky, aniž by kdy bylo odvoláno nebo zvráceno. Spravedlnost dostane se na zemi plně k moci, a všichni na zemi, kdo milují pravdu a spravedlnost, dočkají se pomoci a budou radostně ctít a chválit velikého „soudce všech“.

3 Jehovův veliký „den soudu“ je tudíž třeba chápati jako něco, po čem vyhlížíme s touhou a vděčným srdcem a nikoli ve strachu a v hrůze. Bojí se lidé na zemi přicházejících dnů soudu, kdy zasedne soudce

na soudní stolicí a kdy důležité sporné případy musí být projednány až do konečného rozhodnutí? Ne ti, kteří jsou v právu a bez viny a kteří si přejí, aby byl zjednan průchod právu, nýbrž pouze vinníci, kteří nechtějí, aby jejich vina byla prokázána a rozsudek nad nimi vyřknut a vykonán.

4 Tak je tomu i s universálním dnem soudu, který je předpověděn a popsán v Písmu svatém. I ďáblové vědí, že musí přijít, a přece pokračují ve svých ďábelstvích. O tom praví bible: „Ty věříš, že jest jeden Bůh. Dobře činiš. I ďáblové tomu věří, avšak třesou se.“ (Jakub 2:19) Dále čteme o době, kdy apoštol Pavel stál před úplatným soudcem Felixem a mluvil o víře v Krista Ježíše: „A když on vypravoval o spravedlnosti a o zdržlivosti a o budoucím soudu, ulekl se Felix, a odpověděl: Nyní odejdi, a v čas příhodný zavolám tě.“ (Sk. ap. 24:25) Jsou-li sobečtí lidé s vnitřním vědomím své viny před Bohem postaveni před biblické skutečnosti o Jehovově velikém dni soudu, tu se snaží vypustit to z hlavy. Doufají, že tento den nepříjde za jejich života, a jejich otrocké setrávání v hříchu a sobectví brání jim napravit se. Ti lidé však, kteří si přejí, aby Bůh očistil vesmír od veškerého zla a pro své ospravedlnění zřídil všude spravedlnost, ti touží po dni, kdy Jehova bude soudit. Podobají se trpělivému Jobovi, jenž řekl: „Pokud jde o mne, já vím, že ospravedlnitel můj žije; a jako nejbližší příbuzný bude státi nad mým prachem; a jako nejbližší příbuzný povstane jako můj svědek, a uzírám Boha jako svého obhájce, jehož uvidím na své straně.“ (Job 19:25-27; podle Amer. př.) Všichni ti tudíž, kteří

touží po tom, aby jejich oddanost Boží spravedlnosti byla ospravedlněna, budou zajisté jásat, že přišel veliký den soudu Jehovova. Jsi i ty jedním z nich?

5 Lidé dobré vůle vůči Bohu přistoupí tedy bez váhání k dalšímu pojednání o dni jeho soudu, bez bázně, že je v onen den čeká odsouzení a trest. Půjdou mu vstříc s klidem a s důvěrou a s velikým zájmem o to, jak všemohoucí a všemoudrý Bůh uvede vše do pořádku tím, že povýší, co je pravého, a učiní konec tomu, co je převrácené, rozdělí tedy odměnu a odplatu. Rádi poznají, jak Bůh sám k sobě bude spravedlivým tak, že přivodí své vlastní ospravedlnění a zároveň i ospravedlnění těch, kteří ho milují a jemu slouží. Chtějí vědět, jakou cestou se mají dáti nyní, v době rozhodnutí, aby se jim dostalo jeho zalíbení a aby byli uznáni za hodné žítí na věky v jeho přízni v novém světě. Biblické zkoumání tohoto námětu, bez ohledu na falešné ideje a nauky, které o tom rozšířily různé náboženské systémy, určitě přinese mysl i srdci velikou úlevu a důvěru. Ba přinese pravou radost, neboť den ten je blízký a my smíme v něm žít.

6 O tomto dni pravil dávno jeden z Božích služebníků: „A přikázal nám kázat lidu a svědčiti, že on [Ježíš] jest ten ustanovený od Boha soudce živých i mrtvých.“ (Sk. ap. 10:42) To zřetelně ukazuje, že na zemi budou žítí lidé dobré vůle, když přijde tento veliký den; a jestliže soudce rozhodne, že pro svou věrnost jsou hodni věčného života, pak nikdy nenastane přerušení jejich vědomé existence na zemi, nýbrž oni budou věčně žítí dále, aniž by klesli v hrob. Jaká to vyhlídka v dnešní době!

„A potom bude soud“

NIKDY by nebylo takového soudu, kdyby nebylo došlo k tomu, co se přihodilo asi před šesti tisíci lety. O tom mluví apoštol Pavel v Židům 9:27, 28 takto: „A jakož uloženo lidem jednou umřítí, a potom bude soud, tak i Kristus jednou jest obětován, k shlazení mnohých lidí hříchů: po druhé pak bez hříchu ukáže se těm, kteří ho čekají k spasení.“ Je chybou, jestliže kdo z těchto slov vyvozuje, že dokonalý Adam a dokonalá Eva v Edenu byli již určeni k smrti, než zhřešili, a že jejich život na zemi měl trvat pouze po určitou dobu, takže kdyby se v té době byli ukázali ve zkoušce věrnými, byli by zemřeli a dostali se do nebe, kde by byli podobní andělům. Zkouškou prvního muže a první ženy nemělo být rozhodnuto o tom, zda přijdou do nebe anebo na ohnivém místě trýzně. V jejich zkoušce šlo o věčný život na zemi anebo o věčnou smrt v prachu země, ze které byli vzati. Nikdy nebyli určeni pro nebe, i kdyby zůstali věrni. Je nemožno člověku přijít do nebe; a dlouhá století po smrti věrného Enocha a Eliáše pravil Pán Ježíš k židovskému knížeti: „Věci... nebeské [vám pravím]. Neboť žádný nevstoupil v nebe, než ten, jenž sestoupil s nebe, Syn člověka.“ — Jan 3:12, 13.

2 Lidský rod byl určen výlučně pro zemi. Na základě této pravdy napsal apoštol Pavel: „První člověk byl ze země zemský... Jakýž jest ten zemský, takoví jsou i zemští... tělo a krev království Božího dědictví nedosáhnou, aniž porušitelnost neporušitelnosti dědičně obdrží. (1. Kor. 15:47-50) Ježíš přišel do nebe teprve, když svůj lidský život navždy obětoval a byl pak vzkříšen k životu duchovnímu. Podobně musí i je-

ho učedníci prodělati změnu, stávající se ve vzkříšení tvory duchovními, než mohou skutečně zdědití nebeské království Boží. — 1. Petra 3:18; 1. Kor. 15:51-54.

3 Prvnímu člověku Adamovi byla dána příležitost k věčnému životu, nikdy však slib, že se dostane s tělem a duší do nebe. Nebyl o nic více s nebe, o nic více nebeský, než zvířata, ptáci a ryby okolo něho. Byl ze země, zemský, a země byla stvořena k tomu, aby ji obýval. I kdyby člověk nikdy nebyl požil zakázaného ovoce v Edenu, nebyl by jeho pozemský domov vystřídán nebeským. Byl mu slíben pouze trvalý život lidského tvora v pozemské dokonalosti a pod panstvím universálního vrchního pána, Jehovy. Avšak co se mělo státi, kdyby člověk pojedl ze zakázaného stromu? Očekávalo ho věčné trápení na ohnivém místě uvnitř země? Nikterak, ale Jehova řekl dokonalému člověku prostými a jasnými slovy: „Ale se stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez; neboť v který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš.“ (1. Mojž. 2:16, 17) Z toho následuje, že — kdyby nikdy z něho nebyl jedl, dokud Boží zákaz trval — nebyl by nikdy zemřel se země, jež byl živou částí. Zkouška mu vynesla buď život nebo smrt, býtí nebo nebytí. Nikdo neměl by se tudíž obávat, že vzhledem k tomu, že Boží rozhodnutí stanoví pro věrné lidi věčný život v nebi, museli by

1) Byli Adam a Eva určeni k smrti, než zhřešili? a oč šlo v jejich zkoušce?

2) Jak jedině mohli Ježíš a jeho učedníci zdědití království?

3) Co očekávalo Adama podle jeho jednání?

neposlušní lidé věčně žít v strašlivé trýzni v nějaké ohnivé komoře pod dozorem rudých ďáblů. Pro ty, kdo svévolně odmítnou obrátit se ke spravedlnosti a poslouchatí velikého soudce, bude rozsudek Boží znáti na věčnou smrt, na věčné zničení. „Neboť odplata za hřích jest smrt, ale milost Boží je živol věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem.“ — Řím. 6:23.

4 Samotné Slovo soudcovy nám praví, kdy a jak bylo „uloženo lidem jednou umřít, a potom soud“. K tomuto uložení došlo, když Adam a Eva zhřešili, a to proto, že zhřešili a že tedy své děti přiváděli na svět ve hříchu. Nešlo zde o další soud Adama a Evy. Ti měli svou příležitost; byli podroběni zkoušce, svévolně v ní selhali a byli tedy spravedlivě odsouzeni k smrti, k návratu do země, z níž byl Adam přímo vzat. Budoucí potomci Adama a Evy nebyli však v Edeně přímo ve zkoušce, pro ně tedy byl budoucí soud ještě možný.

5 Budoucí soud pro potomky Adamovy byl možný podle Božího předsevzetí, jež Jehova odhalil, když před Adamem a Evou řekl velikému hadu, satanu-ďáblu: „Nepráteleství položí mezi tebou a mezi ženou [Boží universální organizací], i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu a ty potřebu jemu patu.“ (1. Mojž. 3:15) Semeno mělo vyjít z Boží svaté organizace, zvítězí nad utrpením i smrtí a nakonec rozdrtili hlavu hada. To mělo razití potomkům Adamovým cestu, aby mohli býti vzkříšení z hrobů smrti a obdržeti příležitosti a požehnání dne soudu. Protože Semeno věrně odporuje hadovi a drtí jeho hlavu, proto je Jehova ustanovil soudcem, který ho v onen den soudu zastupuje. V tomto dni uvede soudce mnohé z potomků Adamových do věčného života pod universálním vrchním panstvím Jehovovým, a tak bude Jehova ospravedlněn z falešných žalob odbojného spiklence satana-ďábla, starého hada.

6 Adamovi potomci mohou jen jednou zemřít pro Adamův čin neposlušnosti, kterým se v Edeně prohřešil proti Bohu. Ukazuje, proč „čeká lidi jednou zemřít, ale potom soud“, píše Pavel v Řím. 5:12 (*Zilka*): „Skrze jednoho člověka hřích vstoupil do světa, a skrze hřích vstoupila smrt, a tak na všechny lidi se rozšířila smrt, poněvadž všichni zhřešili.“ (Viz též Žid. 9:27 podle „*Emphatic Diaglott*“, angl.) Pouze jednou mohou býti lidé postiženi smrtí pro to, co učinil Adam, umírající hříšník, jenž stál pod rozsudkem Božím, a od něhož všichni pocházejí. Lidi, kteří se narodili jako jeho potomci, čekala tudíž nevyhnutelně smrt aneb bytí pod zděděným rozsudkem smrti. Od přirození byli všichni v téměř stavu jako král David, jenž o sobě pravil: „Aj, v nepravosti zplazen jsem, a v hříchu počala mně matka má.“ Zároveň ho zplodil hříšný otec. (Žalm 51:7) Jakmile však lidé, potomci Adamovi, jsou všemohoucím Bohem vzati na soud, tu není více Adam odpovědný za to, zda dosáhnou věčného života anebo zda propadnou věčné zkáze, „druhé smrti“. Tážeš se proč? V době soudu platí Bohem vyslovené pravidlo: „Duše, jež zhřeší, ta ať umře! Syn neponese nepravosti otcovy a otec neponese nepravosti synovy! Spravedlnost spravedlivého na něm budiž! Bezbožnost bezbožného budiž na bezbožném!“ — Ezechiel 18:20; *Hejčl*.

7 Kristus Ježíš nesl pouze hříchy těch, kteří zdědili smrt od neposlušného Adama. Proto zemřel Ježíš toliko jednou, a to jednou provždy. Jsme varování, že se to nebude opakovati: „Věduce, že Kristus vstav z mrtvých, již více neumírá, smrt nad ním již více nepanuje. Neboť že umřel, hříchu [z Adama pocházejícímu] umřel jednou; že pak jest živ, živ jest Bohu.“

(Řím. 6:9,10) Kristova smrt a jeho zmrtvýchvstání byly po dlouhou dobu předstiňovány tím, že židovský velekněz vcházel s krví býčka a kozla Jehovova ve výroční den smíření do svatyně svatých v stánku úmluvy. Zemrou-li lidé po soudu, jehož se jim dostane v důsledku smrti Kristovy, pak je podruhé nevykoupí. Ježíš zemřel pro vyhlazení hříchu a smrti zděděné od Adama; smrt však v důsledku hříchu, jehož se člověk dopustí v době soudu, nebude následkem dědictví Adamova. Jakmile lidé vstoupí do doby svého soudu, nezemrou jako synové pro nespravedlnost svého otce Adama, nýbrž pro svůj vlastní svévolný hřích. Jejich vlastní nepravost bude na vlastní jejich hlavě; pro tento svůj hřích zemrou a pak nebude zde více smrtelného Krista, jenž by znovu za ně zemřel, aby je vykoupil. Jestliže se však po svém vstupu do doby soudu před Bohem obrátí s pomocí Krista Ježíše ke spravedlnosti, pak vstoupí na cestu věčného života. Uniknou tak „druhé smrti“, věčnému zničení, z něhož není vykopení neb znovuzřízení.

8 Když tedy lidé vstoupili do doby soudu, tu je nečeká nevyhnutelně smrt a není jim určeno zemřít. Je jim možno dosáhnouti věčného spasení, a mnozí ho dosáhnou.

SOUD K ODSOUZENÍ

9 Tehdy v Edeně zněl Jehovu vynesený rozsudek na odsouzení k smrti. To vedlo k odsouzení více lidí než toliko Adama a Evy. Čteme: „A ne jako skrze jednoho, jenž zhřešil, je dar. Neboť vskutku byl soud od jednoho [Adama] k odsouzení; avšak dar milosti z mnohých hříchů [mnohých potomků Adamových] k ospravedlnění. Neboť poněvadž pro pád jeden smrt vládla skrze jednoho, mnohem více budou ti, kdo přijali hojnost milosti a spravedlnosti [od Boha], v životě panovati skrze jednoho — pomazaného Ježíše.“ Kolika lidem vynesl tedy Boží soud neb rozsudek v Edeně odsouzení? Směrodatná odpověď z jeho Slova zní: „Vskutku tedy, jako skrze jedno přestoupení přišel na všechny lidi soud k odsouzení, tak i skrze jeden spravedlivý čin [skrze Ježíše] přišel na všechny lidi rozsudek k ospravedlnění života.“ (Řím. 5:16-18; *Emphatic Diaglott*) Zde tedy máme inspirované vysvětlení rozsudku, jenž byl vynesl v Edeně nad hříšným Adamem. Tento rozsudek způsobil, že odsouzení přišlo na „všechny lidi“ pocházející z Adama, ať už patří ke kterékoliv větvi neb rodině lidstva, k Židům neb pohanům.

10 Kdyby Adam byl zůstal poslušen a věren Bohu jakožto universálnímu suverénu, pak by ho Boží rozsudek byl ospravedlnil k věčnému životu na zemi a jeho rodina byla by se dala cestou života, nezatížená zděděným odsouzením. Povšimněme si zde, že soud neznámená nutně odsouzení. V případě Adama mohl rozsudek za poslušnost zníti na věčné jeho ospravedlnění, pro jeho nesprávný krok neposlušností vynesl však Bůh rozsudek odsuzující. Tak byli tedy všichni jeho potomci dětmi odsouzeného hříšníka a přišli na

4) Pro koho byl určen soud po smrti, a proč?

5) Vzhledem k jakému zaslíbení byl tento soud možný, a proč?

6) Proč mohou před příchodem soudu lidé jen jednou umřít pro čin Adamův?

7.8) Proč zemřel Ježíš pouze jednou, a proč nejsou lidé určeni k tomu, aby po soudu zemřeli?

9) Odsouzení kolika lidí způsobil Boží soud v Edeně?

10) Kdy byl rozsudek nad Adamem vynesl a kdy vykonán?

svět jako hříšníci pod odsouzením. Jakmile Adam a Eva se prohřešili proti velikému zákonodárci a soudci, jenž je s to zachrániti neb zničiti, přišel v Edenu rychle den soudu. Přišel hned po jejich hříchu, „když se den ochladil“, nepochybně tedy k večeru. Bylo to tedy na začátku nového dne, neboť tehdy začínal den o 24 hodinách večerem, jak je psáno: „A byl večer a bylo jitro, den první“, a podobně i o ostatních dnech stvoření. „Když se den ochladil“, tedy večer, kdy začínal nový den, přišel veliký soudce Jehova a tím den soudu v Edenu. V té době byl rozsudek vysloven: plně vykonán byl však nad Adamem vynesený rozsudek teprve téměř o tisíc let později, když Adamovi bylo 930 let. Tehdy zemřel Adam a vrátil se do země, ze které byl stvořen. — 1. Mojž. 3:8; *Berka*; 1. Mojžišova 1:5; 5:5.

11 Všichni lidé, kteří pocházeli od hříšníků v Edenu, byli zahrnuti v rozsudku, který tehdy vyřkl soudce Bůh. Pro Adamovy potomky mohlo z toho vzejítí nezměnitelné odsouzení ke zkáze, kdyby nebylo Jehovovy smlouvy v Edenu o semeni jeho „ženy“. To znamená: Podle nyní nám darovaného světla víme, že odsouzení spočívající na všech potomcích Adamových bylo by vedlo k věčnému našemu zničení, kdyby Ježíš Kristus jako člověk nebyl zemřel obětí smrti a nepředložil hodnotu své dokonalé oběti Bohu na nebi, aby vykoupil všechny ty, kdo v něho uvěří a budou ho poslouchati. O semeni „ženy“ Boží praví Písmo „A ačkoli byl Syn (Boží), z toho však, což strpěl [z návozu satana], naučil se poslušnosti. A tak dokonalý jsa, učiněn jest všechněm sebe poslušným původem spasení věčného, nazván jsa od Boha nejvyšším knězem podle řádu Melchisedechova.“ — Žid. 5:8-10.

12 Odsouzení neb zatracení můžeme ujítí jen tak, že se staneme jedno s Kristem Ježíšem, se Sememem, jemuž byla způsobena rána na patě. Této jednoty dosáhneme tím, že v něj uvěříme jakožto v zaslíbené Semeno, přijmeme jeho dokonalou oběť a cele se mu oddáme v plném zasvěcení. Tak vyjadřuje se bible, říká: „Není tedy nyní žádného odsouzení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši, neboť zákon ducha — život v Kristu Ježíši — učinil mne svobodným od zákona hříchu a smrti. Neboť co bylo nemožné zákonu — proti němuž pracovala tělesná slabost — učinil Bůh. Vyslav svého vlastního Syna v podobě hříšného člověka, aby súčtoval s hříchem, vyřkl Bůh rozsudek nad hříchem v těle, aby požadavky zákona byly splněny v nás.“ (Řím. 8:1-4; *Weymouth*) Zákon, o němž zde mluví Písmo, je zákon, který dal Jehova skrze proroka Mojžíše národu israelskému. Základy tohoto zákona byly shrnuty v Deseti přikázáních.

13 Boží zákon byl dán v roce 1513 př. Kr. skrze Mojžíše na hoře Sinai v Arabii; avšak pro nikoho z lidského pokolení nestala se tím situace lepší, to jest zákon nepozvedl národ israelský ze stavu odsouzení zděděného po Adamovi. Kdyby tak byl učinil, pak by Israelitům nebylo třeba, aby Mojžíšův bratr Aron a jeho synové sloužili jako kněží pro národ. Jelikož zákon přišel od Boha, byl veskrze správný, sám o sobě dokonalý, spravedlivý a svatý. Lidské tělo však, jež bylo zákonem vázáno, působilo nesnáze. Tělo bylo překážkou, pro kterou nemohli Israelité vyhověti měřítku lidské dokonalosti a prokázati se tak hodnými práva na život prostý odsouzení. (Řím. 7:15) I poté co jim byl dán zákon, spočíval hřích, nedokonalost a odsouzení Boží na Israelitech stejně jako na ostatních lidech, jenže nyní, od chvíle co se jim dostalo milosti takovýchto zvláštních Božích zákonů, stali se Israelité velikému zákonodárci a soudci Jehovovi zvlášť

odpovědni. Porušující tento zákon své národní smlouvy s Bohem, přišli Israelité pod zlořečenství Boží. Jedině smrt Ježíše Krista na kmeni mohla je z toho vysvoboditi. „Kteříž pak kolí ze skutků zákona jsou, pod zlořečenstvím jsou. Neboť psáno jest: Zlořečený každý, kdož nezůstává ve všem, což jest psáno v knihách zákona, aby to plnil . . . vykoupit jest nás Kristus ze zlořečenství zákona, učiněn byv pro nás zlořečenstvím, (neboť psáno jest: Zlořečený každý, kdož visí na dřevě).“ — Gal. 3:10, 13.

ABRAHAMOVO ZASLÍBENÍ ZŮSTANE V PLATNOSTI

14 Mojžíš byl prostředníkem a služebníkem této smlouvy zákona s Israelem. Smlouva zákona nedovedla zříditi spravedlnost v národě israelském. Odhalila je zřetelně jako hříšníky, kteří se nedovedou sami ospravedlniti jakýmikoli vlastními skutky spravedlnosti. Israelitům Mojžíšem přinesený zákon byl tedy právem označen za „přisluhování odsudku“, protože tento zákon, jemuž Mojžíš přisluhoval, dal jen ještě zřetelněji poznati, že zdědili od Adama odsouzení a že Bůh je právem mohl odsouditi stejně jako i ostatní lidstvo. Zákon jim ukázal, co je hřích. Zjevil, že vězeli ve hříchu, jehož odplatou je smrt. Z té příčiny byla Mojžíšova služba zákona pro Israele právem též nazvána „přisluhování smrti, literami vyryté na deskách kamenných“ (2. Kor. 3:9, 7) Ačkoli šlo tedy o službu odsouzení a smrti, stalo se nicméně vydání mosaického zákona podnětem pro zázračné, nadpřirozené zjevy a zvuky okolo hory Sinai a i pro slávu, jež tak zářila s tváře Mojžíšovy, že musel zastřítí obličej před vystrašenými Israelity. Tento nádherný rámec byl vytvořen pro smlouvu zákona, aby tato smlouva byla vhodně uvedena jako ctihodná a vážná, jako platná čili pravá, neboť přicházela vskutku od Všemohoucího, od Jehovy Boha, od nejvyššího zákonodávce. Tím bylo předstíněno vydání lepší smlouvy, nové smlouvy, jež měla se vyznačovati ještě větší slávou, slávou, jež neměla pomínouti jako sláva Mojžíšova.

15 Pro Jákobovy potomky, pro Israelity, bylo skutečně ctí, že jim byl dán tento zákon; neboť Bůh nejednal tímto způsobem se žádným jiným národem. Kde byl tehdy a kde je dnes nějaký národ na zemi, který by měl anebo ještě má tak podivuhodný zákon? „Zvěstuje slovo své Jákobovi, ustanovení svá a soudy své Izraelovi. Neučinil tak žádnému národu, a prolož soudů jeho nepoznali. Halelu Jah!“ (Žalm 147:19, 20) Mojžíš pravil Israelitům: „Neboť který národ tak veliký jest, kterýž by měl bohy blízké, jako jest Jehova Bůh váš ve všem voláná našem k němu? A který jest národ tak veliký, kterýž by měl ustanovení a soudy spravedlivé, jako jest všecken zákon tento, kterýž já vám dnes předkládám?“ (5. Mojž. 4:7, 8) Proto musel přijít den, kdy Bůh uvedl Israelity jako národ do posledního soudu pro velikou přízeň a přednost, ze kterých se skrze zákon dlouho těšili. Ze tak učiní, připomenul jim slovy: „Toliko vás samy poznal jsem ze všeliké rodiny země, protože trestati vás budu ze všech nepravostí vašich.“ — Amos 3:2.

11) Proč nevedlo odsouzení k věčnému zničení?

12) Jak můžeme tomuto odsouzení ujítí?

13) Proč nezlepšil mosaický zákon situaci Israelitů?

14) Nakolik přinesla služba Mojžíšova odsouzení a smrt? proč se slávou?

15) Proč musel přijít den, kdy Bůh uvedl na Israelity konečný soud?

16 Mojžíšem daný zákon nečinil neplatným a neodstránil zaslíbení, jež bylo 430 let před tím dáno patriarchovi Abrahamovi. Pro Abrahamovu víru a odhodlanost uzavřel tehdy Jehova s ním smlouvu, jehož Bohem diktované ustanovení praví: „Požehnány budou v tobě všechny čeledi země.“ Když Abraham prokázal svou ochotu, obětovati Bohu svého milovaného syna Izáka, tu bylo toto smluvní zaslíbení takto rozšířeno: „A požehnání budou v semeni tvém všickni národové země.“ (1. Mojž. 12:3; 22:18) Tato smlouva s Abrahamem o jeho semeni trvala ještě i tehdy, když národu israelskému byl dán mosaický zákon, a Israelité se domnívali, že se mohou státi tímto semenem požehnání všech ostatních národů tím, že budou zachovávat zákon mosaický.

17 Kdyby však Israelité byli mohli dosáhnouti této přednosti, totiž státi se semenem pro požehnání všech pokolení a národů země na základě vlastní své spravedlnosti, nabyté zachováváním mosaického zákona, tu byla by abrahamická smlouva učiněna bezúčinnou žili byla by vymazána. Kdyby toto bylo účelem zákonodárství na Sinai, pak by jim Bůh byl takřka řekl: „Nuže, tímto zákonem můžete si vydobýti své vlastní spasení, a není více třeba posílati semeno abrahamovského zaslíbení. Skutky tohoto zákona můžete sami sebe ospravedlniti a dokázati, že zasluhujete věčný život a že jste hodni věčného mého požehnání. Tímto zákonem dostává se vám příležitost k věčnému životu a věčnému požehnání.“ Mosaický zákon, jehož spravedlností odsouzení a nedokonalí lidé, pocházející z Adama, nemohli dosáhnouti, byl naopak dán za tím účelem, aby zjevil jejich hříchy, nikoli jejich vlastní spravedlnost. Byl dán, aby Israelité byli ještě lépe poučeni, že je nutno, aby semeno Abrahamovo bylo pro ně vysláno, neboť mosaický zákon jim jen ještě důrazněji připomenul jejich hříchy, jejich bezmocnost a neschopnost zasloužiti si věčnou svou spásu vlastní spravedlností. Vzhledem k této smutné skutečnosti měla abrahamovská smlouva pro všechny věřící a věrné Israelity býti útěchou, místem aby ji pro mosaický zákon nechali bez povšimnutí.

18 Smlouva zákona byla vychovatelem, jenž je měl vésti ke Kristu, k Mesiáši. Ačkoli ji měli, mohli nicméně vždy spoléhati na smlouvu abrahamovskou. Mohli stále ještě doufati v zaslíbené semeno a toužiti po něm, aby se jim dostalo požehnání, jež je mělo vysvoboditi z Božího odsouzení zákonem. Odsouzení neb zlořečenství zákona nebylo něčím, z čeho by věrně smýšlející nemohli býti vysvobozeni. Nebylo to zlořečení ke zkáze, z které není úniku nebo vysvobození. Odsouzení to nebylo něčím, co by se vhodnými prostředky nedalo odstrániti. Kdyby tomu tak bylo, pak by splnění abrahamovské smlouvy nepřineslo Israelitům užítku. V abrahamovské smlouvě byli však i oni zahrnuti, neboť zaslíbení pravilo, že v Abrahamovi a v jeho semeni, to jest v Jehovovi Bohu a v Semeni jeho „ženy“, Ježíši Kristu, bude požehnáno všem pokolením a národům země. To tedy zahrnovalo i Israelity, a to v prvé řadě, protože oni byli přirozenými potomky věrného Abrahama z dávné doby, jenž procky znázorňoval Boha Jehovu. Smlouva zákona uzavřená skrze Mojžíše neměla tedy národ ten vázati na věky, ani nebyla určena k tomu, aby se rozšířila a byla použita na všechny pohanské národy, protože tato mosaická smlouva zákona nemohla způsobiti požehnání Israelitů a všech pohanských národů.

19 Služba smlouvy zákona byla přísluhováním odsudku; Semeno Abrahamovo naproti tomu bylo zaslíbeno pro požehnání všech pokolení a národů, pro po-

žehnání spravedlností, jež vede, k věčnému životu. Tomu nás učí slova apoštolova v Galatském 3:15-19, 24: „Bratří, mluvím podle člověka; — nikdo neruší ani lidské smlouvy učiněné pravoplatnou, a nic k ní nepřidává. Zaslíbení byla však dána Abrahamovi a jeho semeni. Nepraví: „A semenům“, jako o mnohých, ale jako o jednom: „A semenu tvému“, — tím je Kristus. Nyní pak tvrdím, že ustanovení smlouvy prve potvrzené Bohem neruší zákon vydaný po čtyřech stech třiceti letech, aby tak zmařil zaslíbení; neboť kdyby dědictví bylo ze zákona, není již ze zaslíbení; ale Bůh je milostivě dal Abrahamovi zaslíbením. K čemu tedy zákon? Byl ustanoven k vůli přestupkům, než přijde semeno, na které se vztahovalo zaslíbení; byl zřízen skrze anděly v ruce prostředníka. Tak stal se zákon naším vychovatelem, aby nás vedl ke Kristu, abychom byli ospravedlněni z víry.“ — *Emph. Diagl*

ISRAELŮV DEN ÚCTOVÁNÍ

20 Uvedenými slovy praví apoštol zřetelně, že zaslíbeným Semenem Abrahamovým je Kristus, totiž pomazaný Ježíš. U Jordánu, hned po svém pokřtění Janem, synem kněze Zachariáše, byl Ježíš pomazán svatým duchem Božím a stal se tak „Kristem“ neboli „Pomazaným“. Jelikož mosaická smlouva zákona byla později přidána ke smlouvě abrahamovské a měla trvati jen potud, než toto zaslíbené Semeno přijde, následuje z toho, že příchodem a pomazáním Ježíšovým byly sečteny dny mosaické smlouvy zákona s národem israelským.

21 Tato smlouva zákona byla přidána pro přestoupení. Byla přidána, aby Židé byli usvědčeni ze svých přestupků a aby byli přesvědčeni, že jsou hříšníky, kteří se nemohou ospravedlniti vlastní svou spravedlností. Měla jim tedy dokázati, že jim předpověděného Semene Abrahamova bylo třeba, a měla jim sloužiti jako vychovatel, aby je vedla k tomuto Semeni, ke Kristu. Tuto myšlenku měl Ježíš, když pravil Židům: „Kdybyste věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně; neboť on o mně psal.“ (Jan 5:46) Nyní, kdy Ježíš dlel uprostřed národa israelského, vznikla otázka: Dají se Israelité nyní mosaickým zákonem vésti k němu jakožto k abrahamovskému Semeni požehnání? Nyní, kdy Kristus Ježíš byl mezi nimi, kázal království Boží a činil mnohé zázraky, začala pro narod israelský doba zkoušky, den soudu. Pro ně končil jeden svět; byla to doba, kdy končila soustava věcí, jež podle smlouvy zákona uzavřené s jejich předky na hoře Sinai byla po 1542 let v platnosti.

22 Při svém pomazání svatým duchem v roce 29 po Kr. stal se Ježíš Božím pomazaným veleknězem, nikoli podle řádu levitské rodiny Aronovy, nýbrž v hodnosti neisraelského, nelevitského velekněze Melchisedecha, který kdysi požehnal věrnému Abrahamovi. Ve svém vlastním dokonalém lidském životě měl vele-

16) Která smlouva stále ještě trvala, když již dostali Israelité zákon?

17) Za jakým účelem byl mosaický zákon přidán?

18) Jak měl býti vychovatelem? a proč netrvalo zlořečení zákona věčně?

19) Za jakým účelem bylo zaslíbeno semeno Abrahamovo na rozdíl od zákona?

20) Proč měl zákon míti konec po Ježíšově pomazání?

21) Jak vstoupil Israel do dne soudu a do konce jednoho světa?

22) Jakým knězem byl Ježíš, a proč potřeboval přinést jen jednu oběť?

kněz Kristus Ježíš svatou, přijatelnou obětí, kterou mohl přinést Bohu. Ta mohla skutečně sejmouti hříchy a učiniti spravdivými před Bohem ty hříšníky, kteří jí přijali. Jelikož tohoto účinku mohlo být dosaženo tím, že Ježíš Kristus jako dokonalý člověk obětoval sám sebe, nemusel tento velekněz kromě této jediné oběti přinášeti nijaké další. V tom směru je o Kristu Ježíši psáno; „Ne, aby často obětoval sám sebe, jako [židovský] velekněz vchází do svatyně každého roku s cizí krví [a ne se svou vlastní], sic jinak by byl musil [Ježíš Kristus] od stvoření světa častokrát podstoupiti utrpení. Ne tak! Ale zjevil se jen jednou na konci věků, aby svou obětí zrušil hříchy. Jako jest lidem uloženo jednou umřítí a potom nastane soud, tak i Kristus byl jen jednou obětován, aby na sebe vzal hříchy mnohých a aby se po druhé objevil bez hříchu k spáse těm, kteří ho očekávají.“ — Žid. 9:25-28; *Zilka*.

23 Kristus Ježíš zřejmě přišel za určitým účelem, nikoli k „přisluhování odsudku“ jako tomu bylo u Mojžíše, když konal službu prostředníka ve smlouvě zákona s Israelem. Ježíš přišel k dílu spasení, jež ospravedlní Boží jméno a jeho svrchovanost. Všichni spasení jsou vysvobození k věčné poslušnosti vůči univěrsální svrchovanosti Boží. Proto pravil Ježíš židovskému kněžeti: „Nebof neposlal Bůh Syna svého na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho. Kdož věří v něho, nebude odsouzen, ale kdož nevěří, již jest odsouzen; neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Toto pak jest ten soud (To právě odsuzuje lidi; *van Ess*), že světlo přišlo na svět, ale milovali lidé více tmou nežli světlo; neboť skutkové jejich byli zlí. Každý zajisté, kdož zle činí, nenávidí světla, a nejde k světlu, aby nebyli trestáni skutkové jeho. Ale kdož činí pravdu, jde k světlu, aby zjevení byli skutkové jeho, že v Bohu učinění jsou.“ (Jan 3:17-21) Ačkoli tedy Ježíš nebyl vyslán do světa za výslovným účelem, aby odsoudil lidstvo „přisluhování odsudku“, přece jen byli mnozí odsouzeni v souvislosti s jeho příchodem a s jeho přítomností. Tak tomu bylo, ačkoli tehdy ještě nepřišel soud celého světa, Židů i pohanů.

24 Ježíš řekl: „Já jako světlo přišel jsem na svět, aby žádný, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě. A uslyší-li kdo slova má a nezachová-li jich, toho já nesoudím; neboť jsem nepřišel, abych soudil svět, nýbrž abych spasil svět. Kdo mnou pohrdá a nepřijímá slov mých, ten má svého soudce: To slovo, které jsem mluvil, to ho odsoudí v den poslední.“ (Jan 12:46-48; *Sýkora*) Z toho vyvozujeme myšlenku, že tehdy, při svém prvním příchodu, v těle. Ježíš nepřišel, aby zahájil soudný den pro celé lidstvo. Ten měl přijíti v „den poslední“. Ježíš omezil své kázání a svou činnost přesně jen na Israelity neb Židy, a to uvedlo obzvláště Israelity do zkoušky před Bohem. Proto nebyl Ježíš v rozporu se shora uvedeným, když řekl před židovskými farizeji: „Na soud přišel jsem já na tento svět, aby ti, kteříž nevidí, viděli, a ti, již vidí, aby slepí byli.“ — Jan 9:39.

25 Muž, jenž byl slepý od narození a kterého Ježíš vyléčil, odpověděl na otázku „Věříš-li ty v Syna Božího?“, „Věřím, Pane“ a nato se klaněl Ježíšovi. Farizeové však slyšeli, jak Ježíš řekl, že mnozí, kdo tvrdili, že duchovně vidí, oslepnou; a proto mu pravili: „Zdali i my slepí jsme?“ A Ježíš odpověděl: „Byste slepí byli, hříchu byste neměli; ale nyní pravíte: Vidíme, protož hřích váš zůstává.“ (Jan 9:35, 38, 40, 41) Přítomnost, kazatelská činnost a skutky Syna Božího uvedly Israelity nesporně do zkoušky. Celý národ israelský jako takový vstoupil do dne soudu. Israelité byli rozděleni na duchovně slepé a duchovně vidoucí. Jed-

ni byli vidomí následkem víry toho druhu, jakou kdysi projevili jejich předek Abraham; ti poznali, že Ježíš byl Syn Boží, zaslíbené Semeno Abrahamovo jim k pozehuání. Prokázali se jako pravé dítky věrného Abrahama, neboť nespolehali na jakoukoli vlastní spravdivnost, kterou by byli získali skutky mosaické smlouvy zákona. Ti všichni byli sklizeni z národa israelského a uvedeni do Jehovovy theokratické organizace pod Kristem, Semenem Abrahamovým. Celý ostatní národ zůstal pod odsouzením a pod zlořečenstvím smlouvy zákona, kterou nezachoval.

26 O této době soudu a rozdělení národa ve dvě třídy pravil Jan Křtitel jako prorok: „A již jest i sekera ke kořenu stromů přiložena. Každý zajisté strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyfat a na oheň uvržen bývá. Já křtím vás vodou ku pokání, ten pak, kterýž po mně přichází, jestiř mocnější nežli já, jehožto ne jsem hoden obuvi nositi. On vás křtíti bude Duchem svatým a ohněm. Jehožto věječka v ruce jeho, a vyčistíť humno své, a shromáždí pšenici svou do obilnice, ale plevy pálti bude ohněm neuhasitelným.“ (Mat. 3:10-12) Jako poražeč stromů a jako žnec s věječkou neb s vidlemi musí Ježíš působiti jako soudce, aby zjistil, které stromy má poraziti a ohněm spáliti, a aby rozhodl, kteří Israelité byli pšenici, jež měla býti pokřtěna duchem svatým, a kteří měli jakožto plevy býti pokřtěni ohnivým zničením. Byl to tudíž národní den soudu; z něhož vyšel pouze zbytek přirozených Israelitů, kteří nesli ovoce království jako dobré, plodonosné stromy a kteří zůstali zachováni v theokratické organizaci Kristově jako duchem pokřtěná pšenice. Vzhledem k tomu to dni národního soudu aneb žně pravil Ježíš svým apoštolům: „Pozdvihněte oči svých a patřte na krajiny, žeť se již bělejí ke žni. Kdož pak žne, odplatu bere, a shromažďuje užitek k životu věčnému, aby i ten, kdož rozsívá, spolu se radoval, i kdo žne. Jáť jsem vás poslal žíti.“ (Jan 4:35, 36, 38) Tato žně soudu skončila ohnivou zkázkou Jerusalema v roce 70 po-Kr.

27 Ježíš přišel tudíž napřed k Israelitům, aby vykonal Boží soud, předpověděný dávno předtím, když prorok Izaiáš měl vidění o Jehovově slávě v jeho chrámě. Proto je o Ježíši psáno: „A ačkoli tak mnohá znamení činil před nimi, však neuvěřili v něho, aby se naplnila řeč Izaiáše proroka, kterouž pověděl: Pane, kdo uvěřil kázání našemu a rámež Páně komu jest zjeveno? Ale proto jsou nemohli věřiti, neb opět Izaiáš řekl: Oslepil oči jejich a zatvrdil srdce jejich, aby očima neviděli a srdcem nerozuměli a neobrátili se, abych jich neuzdravil. To pověděl Izaiáš, když viděl slávu jeho a mluvil o něm.“ (Jan 12:37-41) Ti Israelité, jejichž oči byly zaslepeny židovským náboženstvím a jejichž srdce ztvrdla sobeckou nevěrou, tvořili třídu odsouzeného „stromu“. Oni byli zavrženou třídou plev, která na konci onoho období soudu shořela v ohni strašlivého soužení, když při zkáze Jerusalema v roce 70 mnozí nevěřící zatvrzelých srdcí zahynuli s ním. Tuto věc měli bychom si dnes vzíti vážně k srdci. Proč? Protože toto vyvrcholení zkázy v době soudu židovského národa bylo pouze malým předobrazem vrcholu onoho období soudu, do kterého vstoupil dnešní svět a zejména tak zvané křesťanstvo.

23) Za jakým určitým účelem přišel Ježíš v těle?

24) Proč nepřišel, aby soudil svět, a proč přece přišel k soudu?

25) Jaké soudy přišly na vidomé a na slepé?

26) Nakolik to byl den soudu, jak ho popisuje Jan Křtitel?

27) Proč měli bychom tento soud Israele brát dnes vážně?

KNÍŽE VYVRŽEN

28 Několik dní před tím, než Ježíš byl povýšen na mučednický kůl, kde v bolestech zemřel, obrátil pozornost k soudu v oné době. Řekl: „Nyní duše má zkormoucena jest, a což dím? Otče, vysvoboď mne z této hodiny! Ale proto jsem přišel k hodině této. Otče, oslavíš jméno své! Tedy přišel hlas s nebe, řkoucí: I oslavil jsem, i ještě oslavím. Ten pak zástup, kterýž tu stál a to slyšel, pravil: Zahřmělo. Jiní pravili: Anděl k němu mluvil. Odpověděl Ježíš a řekl: Ne pro mne hlas tento se stal, ale pro vás. Nyní jest soud světa tohoto, nyní kníže světa tohoto vyvrženo bude ven. A já budu-li povýšen od země, všechny potáhnu k sobě. (To pak pověděl, znamená, kterou by smrtí měl umřít.) Odpověděl jemu zástup: My jsme slyšeli ze zákona, že Kristus zůstává na věky, a kterakž ty pravíš, že musí býti povýšen Syn člověka? Kdo jest to Syn člověka?“ (Jan 12:27-34) Okolnost, že Bůh připustil smrt Krista Ježíše na kmeni, byla pro ně příčinou k soudu. To přivedlo mnohé k pádu, kteří nepochopili utrpení, jímž musel Ježíš Kristus pro potření paty hadem projít, než mohl vejíti do nebeské slávy. Židovský národ té doby stal se bezprostředním svědkem toho, co se dělo přímo v jeho středu, a tak byl podroben soudu, jenž se omezil toliko na něj.

29 Ježíš to tudíž vhodně vyložil, řka: „Nyní jest soud světa tohoto“, neboť židovský národ ukázal během třiapůlleté jeho služby, že patřil k tomuto světu. V soudu dokázal, že Ježíše nenáviděl; proto řekl Ježíš svým apoštolům: „Jestliže vás svět nenávidí, víte, že mne prve než vás v nenávisti měl. Kdybych byl nepřišel a nemluvil jim, hříchu by neměli; ale nyní vymluvy nemají z hříchu svého. Kdož mne nenávidí, i Otce mého nenávidí. Bych byl skutků nečinil mezi nimi, jejichžto žádný jiný nečinil, hříchu by neměli; ale nyní i viděli, i nenáviděli, i mne i Otce mého. Ale musilo tak býti, aby se naplnila řeč, kteráž v zákoně jejich napsána jest: Že v nenávisti měli mne bez příčiny.“ (Jan 15:18, 22-25) Z té příčiny měl „kníže tohoto světa“ býti vyvržen nebo vypuzen.

30 Kdo je tento „kníže“? Satan-ďábel, který podle slov Ježíšových záhy měl přijíti a shledati, že Ježíš se zdráhal mít s ním cokoli společného, a který proto měl potříti patu Semene „ženy“ Boží. (Jan 14:30) Kníže tohoto světa nabyl moci nad většinou židovského národa a vzbudil v ní nepřátelství vůči Semenu „ženy“ Boží. To se mu podařilo zejména u židovských vládců, kteří se ujali vedení v pronásledování Ježíše Krista a způsobili též jeho smrt na kmeni rukou Římanů. Proto pravil Petr Židům: „Vy pak svatého a spravedlivého odepřeli jste se a prosili jste za muže vražedníka, aby vám byl dán. Ale dárce života zamordovali jste, . . . Ale nyní, bratří, vím, že jste to z nevědomí učinili, jako i knížata vaše.“ (Sk. ap. 3:14-17; Jan 12:43, 44) Podobně i Pavel mluvil o těchto židovských knížatech: „Obyvatelé jerusalemská a náčelníci jejich, nepoznávše ho ani hlasů prorockých, které se čítají každou sobotu, naplnili je tím, že ho odsoudili, a žádali na Pilátovi, aby byl odpraven, ačkoli na něm nenalezli žádné příčiny k smrti.“ (Sk. ap. 13:27, 28; Sjkora) A ke křesťanům řekl pak o těchto židovských knížatech: „Moudrost pak mluvíme mezi dokonalými, ale moudrost ne tohoto světa, ani knížat světa tohoto, jež hynou. Ale mluvíme moudrostí Boží v tajemství, kterážto skryta jest, kterouž Bůh předuložil před věky k slávě naší, jižto žádný z knížat světa tohoto nepoznal. Neboť kdyby byli poznali, nebyli by Pána slávy ukřižovali.“ — 1. Kor. 2:6-8.

31 V tomto zatvrzelém, nevěřícím národě a v prvé řadě v jeho svévolně nevědomých náčelnících či knížatech, kteří představovali satana-ďábla, byl tento „kníže tohoto světa“ vyvržen. Jejich hlavní město i chrámovou budovou vydal Bůh pozvolnému rozpadu a v roce 70 po Kr. konečně zkáze. Proto vyslovil Ježíš veřejně „běda“ nad vynikajícími a vysoce váženými zákoníky a farizeji, řka: „Jeruzaléme, Jeruzaléme, morděři proroků, a kterýž kamenuješ ty, již byli k tobě posíláni, kolikrát jsem chtěl shromážditi dítky tvé, tak jako slepice shromáždí kuřátka svá pod křídla, a nechtěli jste. Aj, zanecháváš se vám dům váš [váš chrám, zákoníci a farizeové] pustý.“ To byl dům cíli chrám, o němž prohlásil Ježíš, že z něj učinili peleš lotrovskou a tudíž místo svého „otce ďábla“. (Mat. 23:1-38; 21:13; Jan 8:44) Zavržení tohoto národa, jenž se dostal pod moc „knížete tohoto světa“, bylo dávno předtím předstíněno poměry v domácnosti Abrahamově, který se schválením Božím propustil ze své domácnosti Agar, egyptskou matku svého prvorozeného syna Ismaele. Poslal ji a hochu pryč, aby se sami probíjeli světem. To učinil Abraham na naléhavou žádost pravé své ženy Sáry, protože Ismael ohrožoval život a štěstí Izáka, milovaného syna, kterého Sára porodila Abrahamovi. Apoštol Pavel to vysvětluje takto:

32 „Jest psáno: Abraham měl dva syny, jednoho z otrokyně, druhého ze svobodné.“ Ale syn z otrokyně se narodil tělesným způsobem, syn ze svobodné se narodil podle slibu. To je míněno alegoricky (má hlubší, duchovní, přenesený smysl; pozn.). Ty dvě ženy jsou totiž dvě smlouvy, jedna s hory Sinai, jež rodí syny k otroctví, to je Agar. Agar je hora Sinai v Arabii. To se hodí na nynější Jeruzalém, neboť ten i se svými dětmi je v otroctví. Ale horní Jeruzalém je svobodný (horní Jeruzalém představuje svobodnou: *Diaglott*), a to je naše matka. . . Vy, bratří, jste dětmi slibu jako Izák. Ale, jako kdysi syn narozený tělesným způsobem pronásledoval syna narozeného způsobem duchovním, tak se děje i nyní. Ale co praví Písmo? „Vyžeň otrokyni i jejího syna; neboť syn otrokyně nebude dědicem se synem svobodné.“ Proto, bratří, nejsme dětmi otrokyně, nýbrž dětmi svobodné.“ — Gal. 4:22-31; *Žilka*.

33 Ti, kdo se jali pronásledovat Krista Ježíše a jeho věrné následovníky čili bratry, poddali se satanovi jako jeho semeno, jako „semeno hada“. Když Bůh zavrhl israelský národ odpůrců Kristových, tu to byl soud nad satanem, knížetem světa. Tento soud poznáváme též ze skutečnosti, že po letnicích nebyl svatý duch Boží vyliť na židovská knížata, náčelníky a náboženské vůdce, nýbrž na malý ostatek, jenž přijal Ježíše jako Mesiáše, jako zaslíbené Semeno Abrahamovo. O tomto soudu nad satanem mluvil Ježíš obzvláště po své poslední večeři se svými učedníky. Zmínil se o utěšujícím svatém duchu a pravil: „Jest vám užitečno, abych já odešel, neboť, neodejdu-li, Utěšitel nepřijde k vám; odejdu-li, pošlu ho k vám. A on přijde, usvědčí svět z hříchu a ze spravedlnosti a ze soudu; z hříchu, že nevěří ve mne; ze spravedlnosti, že jdu k Otci, a již neuzříte mne; ze soudu pak, že kníže tohoto světa již jest odsouzen.“ — Jan 16:7-11; *Sjkora*.

28) Několik byla smrt Ježíše zkouškou pro Israelity a přivedla je do soudu?

29) Proč tedy řekl Ježíš: „Nyní jest soud světa tohoto“?

30) Kdo je „kníže“, jenž tehdy měl být vyvržen?

31, 32) Jak osvětluje Pavel toto vyvržení?

33, 34) a) Jak se projevil tento soud vzhledem k duchu Božímu? b) Jak ten usvědčil z hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu?

34 Pod mocí ducha, jehož vyléval Bůh od letnic, bylo kázáno dobré poselství o jeho pomazaném Synu. Protože však Židé se tvrdošjně zdráhali přijmouti jej jako mesiášské Semeno, nemohli obdržeti tohoto ducha a byli usvědčeni, že byli nevěřícími hříšníky. Věrní údové ostatku národa věřili však, že mohli skrze Syna Božího ujítí Božím odsouzením; a skrze Krista Ježíše, jenž vystoupil k svému Otci do nebe a předložil mu hodnotu své lidské oběti, byla jim připočtena spravedlnost. Vylití ducha bylo též soudem nad satanem a jeho pozemským semenem, neboť ukázalo, že Kristus Ježíš byl uzdraven z potření paty, jež mu způsobil had, a že byl vzkříšen z mrtvých a vystoupil do nebe na pravici svého Otce. Tím bylo konečné potření hlavy hadovy naprosto jisté.

35 Satan, kníže tohoto světa, prohrál a byl odsouzen jako lhář, kdežto Ježíš vyhrál, protože zachoval svou ryzost vůči Bohu v době pronásledování hadem a jeho semenem. Bůh jej proto ustanovil soudcem jak mrtvých tak i živých a soudcem všech ze světa satanova. (Sk. ap. 10:42) Konečný den soudu, kdy Jehova bude svým ustanoveným soudcem plně ospravedlněn, očekává tedy mrtvé i živé. „Ustanovil den, ve kterém bude souditi svět spravedlivě skrze muže, kterého (k tomu) určil a všem ověřil tím, že ho vzkřísil z mrtvých.“ — Sk. ap. 17:31; *Sýkora*.

PRÍZNIVÁ PŘÍLEŽITOST PRO VSECHNY NÁRODY

36 Pro tvrdošjnou nevěru Židů a pro jejich cizoložné styky a spojení s tímto zlým světem poukázal Ježíš varovně na tento přicházející den soudu, kdy i mrtví vstanou z hrobů. Ježíš ukázal, že Židé pro nedostatek víry a pokory před Bohem byli na tom hůře než ti, kdo byli veskrze pohany, řka: „Muži Ninivitišti stanou na soudu s pokolením tímto a odsoudí je, protože pokání činili k Jonášovu kázání, a aj, více jest nežli Jonáš tuto.“ (Mat. 12:41) To neznamena, že odbojní Židé z oné doby anebo z onoho pokolení, kteří tvrdošjně pronásledovali Ježíše a jeho apoštoly, vstanou v den soudu světa. Ti šli při smrti do gehenny; Ninivité však, kteří činili pokání, budou mít účast na všeobecném vzkříšení soudu, čímž se ovšem nestanou soudci Židů. Všechny soud byl dán do rukou Jehovova soudce, Krista Ježíše, a on způsobil, aby všichni mrtví v hrobech slyšeli jeho volání a vyšli k příznivým příležitostem v novém světě pod jeho královstvím. Ježíš tedy mnil toto: Svým počínáním po Jonášově kázání vytvořili Ninivité měřítko víry a pokory, jímž mohli se měřiti Židé za dnů Ježíšových i později. Takové měření pyšných, samospravedlivých náboženských Židů jistě nedopadlo pro ně příznivě a muselo je odsouditi.

37 Když Bůh poslal Jonáše k pohanským obyvatelům Ninive, tu tím zřejmě chtěl nastavit zrcadlo Židům. Též tím byly vytvořeny podivuhodné prorocké obrazy, jako třeba o Ježíšově vzkříšení z „pekla“: toto vzkříšení bylo předchůdcem a zárukou zmrtvýchvstání kajíčích Ninivitů a všech ostatních, kteří jsou

v hrobech. Ježíš byl větší Jonáš. Jeho kázání tvořilo základ pro odsouzení nekajíčích, nepolepšitelných Židů, kteří žili v době veřejné služby Ježíšovy a jeho dvanašti apoštolů. Až do té chvíle odmítla většina přirozených Židů následovati příkladu Ninivitů a zdráhala se činiti pokání podle toho, co jim kázal větší Jonáš, a obrátiti se k němu jako k pravému Mesiáši, k Semeni Abrahamovu. Odmítli tak Bohem připravenou cestu spasení, a přednosti království byly nabídnuty pohanům, z nichž mnozí projevíli víru a pokoru podobně jako kdysi Ninivité, kteří činili pokání, když Jonáš varoval před zničujícím soudem, který se chystal Jehova Bůh vykonati na jejich mocném, lidnatém městě.

38 Právem byl národ přirozených Židů vyloučen z Boží přízně a z jeho organizace a evangelium království bylo vysláno daleko široko ke všem národům. Stejně jako v jiných pohanských městech kázali apoštol Pavel a levita Barnabáš i v Antiochii v Pisidii v synagoze Židům a pohanům obráceným k židovství. Další události ukazují, že soud směřoval proti Židům a stále více hromadil jejich vinu, až pak v roce 70 byl Jerusalems smeten. „A Židé vidouce zástupy, naplnění jsou závistí, a odporovali tomu, co bylo praveno od Pavla, protivíce a rouhajíce se. Tedy svobodně Pavel a Barnabáš řekli: Vám mělo nejprv mluveno býti slovo Boží, ale poněvadž je zamítáte, a za nehodné sebe soudíte věčného života, aj, obracíme se ku pohanům. Neboť nám tak přikázal Pán, řka: Položil jsem tebe světlo pohanům, tak abys ty byl spasen až do končin země.“ Jinak než většina tehdejších Židů: „slyšíce to pohané, zradovali se a velebili slovo Páně: a uvěřili všichni, což jich koli bylo předzřízeno k životu věčnému.“ — Sk. ap. 13:45-48.

39 Zde apoštol vážně viní nevěřící přirozené Izraelity, že se prokázali nehodnými věčného života. Byla to výstraha před věčnou zkázkou. Onen den soudu nad národem přirozených potomků Abrahamových vyvrcholil zničením Jerusalema vojenskou mocí římskou onoho osudného roku 70. Avšak vše to bylo neblahým stínovým obrazem budoucích věcí. Naznačovalo to, co po dlouhé době mělo postihnouti pohanské národy, mezi nimiž mělo daleko široko býti kázáno evangelium o království a které předstírají, že je přijali. Prostě řečeno, byla to zlověstná předpověď soudu, jenž měl v našem podivuhodném dvacátém století přijíti na křesťanstvo. Vysvětlení dalších otázek o soudu přineseme však v příštím článku.

SVa z 15. června 1947.

35) Proč je den soudu živých i mrtvých jistý?

36) Proč a jak odsoudí kajíčící Ninivité ono pokolení v den soudu?

37) Za jakým účelem poslal Bůh Jonáše do Ninive kázati? a jak se to splnilo vzhledem k většímu Jonáši?

38) Jak se projevil soud Židů v Antiochii v Pisidii?

39) a) Proč bylo apoštolovo obvinění Židů vážné? b) Proč je rozpad israelského národa vážným napomenutím pro křesťanstvo?